

בלבבי משכן אבנה

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 USA 718.521.5231

ראש השנה

מספר תורת הרמז

"היום הרת עולם" וכו', "אם כבנים אם כעבדים". וההבדל בין בנים לעבדים, שכן מתיחס אחר אביו, אולם עבד אין לו יחס אחר האב כלל אלא אחר אמו. ומתפללים על ב' בחינות אלו "אם כבנים", דאז יחוסינו אחר האב מלך עולם, וא"כ בקשתינו בגלל רחמי האב. אולם בעבד שאינו מתיחס אחר כח הזכר שהוא בחינת נותן, אלא אחר אמו שהיא בחינת מקבל, וא"כ אין לו זכות לקבל מן הנותן אלא רק ע"י אמצעי שהוא עצמו מקבל, א"כ לא שייך שיקבל מהקב"ה בעצמו כביכול. אולם א"א לו לקבל כלל כסתם בהמות שמקבלים ע"י הנהגת הטבע, משום שהוא אינו נברא כמהותם. אלא כל קבלתו ע"י שהקב"ה משפיע לצדיק, וממנו זוכים אלו אשר אין להם זכות, והוא בחינת קבלה מן המקבל. ומתפלל שיזכה שהקב"ה ירחמו ויתנהו מידו ממש.

והוא שאומרים "אם כעבדים עינינו לך תלויות עד שתחנינו ושתוציא כאור משפטינו". וענין התלוים, שהתלוי אינו מחובר לא לקרקע ולא למקום העליון. והוא בחינת אדם זה שנתנתק ממקומו העליון מבחינת בן לקב"ה, אולם גם אינו כבהמה שהנהגתה בטבע. לכך אמרו "עינינו", ששונה העין מכל האיברים שבאדם, שמוגבלת היא בנסיבות שאינה רואה כי אם באור, משא"כ בשאר איברים. וא"כ בחינת עין שאת כח פעולתה מקבלת מכח מקבל שהוא האור. והוא שמתפללים שעינינו תלויות "עד שתוציא כאור משפטינו", כאור דיקא, שכמו שהאור מקבל מיד הנותן ללא אמצעים, כן תפלתנו שגם בחינת העבד יקבל ע"י עצמו. ובעומק הוא בחינת התכללות הכלי באור, התכללות העבד בבן, התכללות המלכות בחכמה.

ענין דברי רבי יצחק בזהר [הנאמר לפני התקיעות] שאמר "תקעו בחודש שופר". ומבאר שהקב"ה הוציא נשמות האבות ממקום הבינה, וזה הנאמר "ואקח את אברהם מעבר הנהר". ודבר זה סתום וגלוי, ככל

התורה כולה שהיא סתימא וגליא, מפני שהיא שמו של הקב"ה שהוא סתים וגליא. וענין הסתים אינו בדבר שאם יסירו הכיסוי יהיה גלוי, אלא זו מהות של סתים, דבר שאין בו אחיזה לראיה. והוא ענין קודשא בריך הוא סתים, שחסרון הכרתו אינו משום כיסוי, אלא שהוא דבר שאינו ניתן לראיה. וכן הוא בבחינת הבינה שהוא הבנת הדבר לעומקו, ועי"כ שיורד לשורש הדבר מתחדש לו הדבר. אולם כ"ז שלא השיגו אין פרושו שמכוסה, אלא שאינו נמצא כאן אלא רק הבכח. ובודאי שהמשל בין הבינה לקב"ה אינו מדבר בעצמותו ח"ו, אלא רק בשמו ודו"ק. והוא ענין תקיעה בשופר שאמרו שאין המלאכים מבינים בו, כיון שאין בו מעשה אלא רק קול והוא מעולם המחשבה. וביאורו כנתבאר, שהמחשבה אין פירושה שיש בה כיסוי, אלא זו מהות שאינה נראית, ולכך אין למלאכים שיכות בזה. והבן שכל מדרגה ביחס למדרגה שלמעלה ממנה, מוגדרת כאין, כאינו, ולא כסתים.

בחינת הקירבה לקב"ה בר"ה. עצם זה שכולם עוברים לפניו בדין זו גופא קירבה שבא לפני המלך, והבן. ואמרו אורי זה ר"ה, שכשמתגלה

להר סיני, בחינת בינה. וכל זו בחינת בינה, ריחוק וקרוב, בחינת תשובה.

ענין זכרונות, לזכור עקידת יצחק. דכתב האריז"ל שיצחק היה לו נשמת נקבה, ובעקדה פרח נשמתו ונכנסה בו נשמת זכר, בחינת זכרון. ולכך דיקא בזה יש בחינת זכרונות.

תרועה בחינת דין, כנודע. תרועה לשון רעוע, רע, בחינת פרוד, דין.

"אורי זה ר"ה". הענין. ע"י האור מתגלה ונראה דרכי ההשגחה, וכמ"ש הרמח"ל רבות בספריו שסוד האור סוד ההארה ענינה גילוי דרכי ההשגחה. ור"ה יום הדין, בחינת דין ההנהגה. וזו בחינת אור, שיש גילוי להנהגה. ר"ה בחינת "הרת", הריון. שורש הר, עם האותיות גימ' רז, גימ' אור.

תשרי בא"ת ב"ש, גם - אב. הענין. ניסן אור ישר, ראשית, אב. תשרי אור חוזר מהסוף, אולם גם לזה יש בחינת אב. גם - אב גימ' מ"ה, גימ' אדם. רמז שאדם נברא בתשרי, וביום זה היה נסיון לאדה"ר בעץ הדעת טו"ר, שזו בחינת מלכות מעורב טו"ר, והיה בר"ה שהוא יום בחינת מלכות. והוא בחינת אב מן הסוף, בחינת "אבא יסד ברתא". וגם לה יש בחינת אב, ראשית מן הסוף. בר"ה הז"א נפרד מנוק', כנודע. וזה היה חטא אדה"ר שאחז בעץ הדעת, מלכות לבד בלא עץ החיים, ז"א.

ר"ה שחל בשבת לא תוקעים, גזרה שמא יוציא ד' אמות בר"ה. הענין. ר"ה בחינת אחדות. רה"ר בחינת פרוד, כנודע. ר"ה בחינת ראש. דשורש כל הפרוד תמיד בענפים, אבל בראש הכל מאוחד. ולכך ר"ה בחינת קול שופר ולא דיבור, כי דיבור בחינת חלוקה, פרוד. משא"כ קול, אחדות. ובר"ה יש חשש שמא יוציא לרה"ר בחינת פרוד, שזה היפוך השופר.

"שנה שישראל עושים עצמן רשין בתחלתה וכו'. ר"ה בחינת "מלכות דלית לה מגרמה כלום", בחינת רש. ולכך העבודה של היום לדבק עצמו בבחינת רש.

האור רואים שכל הריחוק הוא רק חשך והסתר, אולם באמת תמיד קרובים אליו ית'.

"וה' פקד את שרה כאשר אמר, ויעש ה' לשרה כאשר דיבר". וברש"י, "והיכן היה אמירה והיכן הוא דיבור וכו'". דיבור וכו', "ברית בין הבתרים". וענין דיבור שהוא קשה, ולכך הוא בבחינת הלידה שהוא זמן קושי בצירי לידה. וענין ברית בין הבתרים, זמן שנגלה בו הדין של הגלות. וענין שלשון אמירה בזמן הריון, ולשון דיבור בזמן לידה. שהמוליד הוא אברהם שמדתו חסד וזמן ההריון הוא כח המוליד. אולם זמן הלידה הוא כח הנולד שהוא יצחק, ולכך נרמז בלשון דין.

ענין נסיון העקידה. דהנה בכתר יש ב' רצונות. א. להשפיע לחכמה. ב. רצון בלא לבוש של חכמה. והנה מצד החכמה יש תכלית, "סוף מעשה במחשבה תחלה", וזו בחינת רצון בהתלבשות החכמה. משא"כ רצון דכתר הוא מעל התכלית. והנה כל עבודת אברהם להשלים התיקון. ואילו מת יצחק לא נשלם התיקון. ולכך גדול נסיון זה שבו נתגלה הרצון הפשוט לעובדו בלא תכלית. והוא ענין דוקא באברהם שבו בחר ה' ללא כל סיבה, משא"כ יצחק ויעקב שיש בבחירתם סיבה, זכות אבות.

ענין תשליך אמרו, שהוא רמז למלך שנמשך על המים. מים גימ' מלך.

שופר לשון לשפר, שורש שפר. אותיות לפני, קרע. רמז שע"י נקרע ובטל כח השטן.

"בכסה ליום חגנו", כיסוי. ותוקעים בשופר בלי דיבור, רק קול שהוא בחינת כסה נעלם בלא חיתוך שפתים שאין בו דיבור והוא נעלם. שופר בבינה, כמבואר בזוה"ק. כיסוי, שורש כס, גימ' פ'. שמונה בחינת בינה.

משה בחינת ז"א. יוכבד נקראת שפרה, אם (משה) ז"א, בינה שיולדתו, ושופר בבינה. ודבר נפלא מצינו במשה ע"ה, שבתחלה ניתן ביאור ונתרחק מאמו, ואח"כ הושב לאמו. אח"כ נלקח בחזרה, וברח למדין,

בר"ה, הכלל מובטח שיצא זכאי בדין, ולכך אוכלין ושמחים. אולם הפרט ירא מיום הדין. הענין. פרט סוד יראה, והוא מרוחק מן השורש. אולם הכלל סוד דוכרא, אהבה, ואוהב למלך בטוח שיצא זכאי בדינו. ולכך כל אשר דבוק למלך שמח ביום זה.

"מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה". ודרשו חז"ל, "א"ת מה, אלא מאה" וי"ל שהכוונה למאה תקיעות שתוקעים בר"ה, ועי"ז "כי אם ליראה" בחינת שופר יראה, כמ"ש "אם יתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו".

שופר של איל. איל גימ' אם, בחינת בינה, שופר בחינת בינה. וזה כנגד אם סיסרא, אם דיקא.

שופר אותיות פ"ו, גימ' אלקים, בחינת בינה. ואותיות רש, בחינת נוק', בינה, ענוה, בחינת רש.

קול השופר כנגד בכי של אדם. בכי יסודו מצער או שמחה חזקה למעלה מכח הלב, ועי"ז יוצא מן הלב. שופר בינה, לב, ולכך כנגד בכי מהלב.

תקיעה אותיות עתיק. בחינת שופר, קול שלמעלה מן העולמות, בחינת עתיק ששיך לעולם העליון, והבן.

המזון. וכיוצא בזה בכל דבר יש תורה על זה, כי היא המנהגת את הדבר ההוא, ונותנת חיים עליונים בו, ומשפעת השפע בתוכו. 'ואוריתא וקב"ה חד'. נמצא 'כי לית אתר פנוי מיניה', 'ומלא כל הארץ כבודו' וכו'. בא וראה איך אפילו בדבר שפל כמו בית הכסא, יש ג"כ כמה דינים על זה. וכמאמר אותו תלמיד שהלך אחר רבו לביה"כ, ואמר לו 'תורה היא וללמוד אני צריך'. כי כביכול התורה מצמצמת את עצמה בכל דבר שהוא להנהגת העולם "עכ"ל.

ובספה"ק ליקוטי תורה (טשערנאביל וילך) כתב וז"ל, "וענין האמת צריך ליהרר אף בדברים שבלב, כמ"ש ודובר אמת בלבבו", עכ"ל.

"וישרים יעלזו". שורש עלז, גימ' קו. וזו בחינת ישרים, קו.

"שאו שערם ראשיכם". ענין ששערי ביהמ"ק נפתחו מפני דוד, סוד מלכות, ושער סוד מלכות.

"ועריכת נר לכן ישי". דוד בחינת מלכות, וכן נר כנודע וכן משיח בן דוד, משיח אותיות חמש, מלכות פרצוף חמישי.

"ויהי קול השופר הולך וחזק משה ידבר והאלהים יעננו בקול", בקולו של משה. הענין. שופר בחינת בינה. משה זכה למ"ט שערי בינה, וזה שורשו. ולכך "והאלהים", שם הבינה, "יעננו בקול" של משה.

"אם יתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו". ואמרו "חרדה מסלק דמים", בחינת דם, דין, שע"י שופר נסתלק הדין.

שופר צידו אחד צר וצידו השני רחב. הענין. שופר סוד בינה, "שמינה דינין מתערין". ולכך תחילתו רחב, אולם הסוף צר ודין, צמצום. ואנו תוקעים מן הצר להעלותו לרחב, לבינה.

דיבור בחינת גילוי. קול בחינת פנימיות נסתר. ולכך הקול עובר בתוך השופר ונסתר.

גמ' ר"ה, "אר"א, למה תוקעין בשופר של איל וכו', שאזכור לכם עקידתו של יצחק". הענין. עקוד לשון קשור שאינו נפרד, הכל מאוחד. וזו בחינת שופר, בינה, שעדיין אין פרוד של ז"ת, ושם עולם האחדות. וכן יצחק שורשו בבינה.

מלכויות כנגד מלכות. זכרונות כנגד ז"א, בחינת זכור, דוכרא. ושופר כנגד בינה ששם שורשו, כנודע.

יוסף יצא בר"ה מבית האסורים. הענין. יוסף בחינת יסוד שמשפיע למלכות. אולם כשהמלכות בהסתר, נקרא בחינת יוסף בבית האסורים, כי אינו יוצא להשפיע לה. אולם בר"ה שהיא בחינת מלכות בגילוי, נקרא שיצא מבית האסורים.

קול הלשון

073.295.1245 • 718.521.5231 2»4»12

1

בלבבי משכן אבנה
חלק א-ט

2

סידרת "דע את"

3

התבודדות

4

תפילה

5

ספרי קודש

6

דרשות

7

ארבע יסודות המידות

8

פרשת השבוע

9

מועדי השנה

10 < תורה, גמרא ושולחן ערוך
11 < האנציקלופדיה בלבבי משכן אבנה

שיעורים צורת אדם

ומקישים: כוכבית [*] סולמית [#] -> 378746 [מספר שיעור] -> סולמית [#]

בלבבי משכן אבנה

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 USA 718.521.5231

גזר הדין

שאלה:

האם גזר הדין שנכתב בשמיים בא' וב' של יום טוב של ראש השנה מתחיל מא' בתשרי? או מצאת החג? או אחרי כיפור? או אחרי הושענא רבא? בקיצור ממתני הוא מתחיל? (נראה לי שזה מתחיל בצאת החג אבל אפשר לשנות עד הושענא רבא אבל רציני לשאול מהרב כדי לדעת בוודאות).

תשובה:

דנו בכך רבות בדברי רבותינו. ובתמצית, עד יוה"כ שייך למה שנגזר שנה שעברה.

הדבר נידון במפרשים במסכת ר"ה, דף ט"ז, ע"א. ולוקט בילקוט מפרשים בהוצאת מתיבתא.

קושי בראש השנה

שאלה:

השנה, תשפ"ב, התעוררתי מוקדם בבוקר עם כאבי ברכיים עזים. הברכיים התמלאו במים ולא יכולתי ללכת. התגעגעתי לשני ימי ראש השנה. יכולתי ללכת לאורתופד לאחר החג נגמר והוא הוציא 70 סמ"ק נוזלים, כך היה בחסד. בדרך כלל כמות המים

הזו תגרום לי לכאבים עזים. היה לי מאוד לא נוח אבל הכאב לא היה בלתי נסבל. אני מרגיש שזה היה שיקול שלילי, להתחיל את השנה עם בעיות פיזיות, מונע ממני להגיע לשירותים. כמו כן, אני מרגיש שלא הצלחתי להתכונן ליום הכיפורים. דיברתי עם השם. האם הרב יכול לשפוך אור על זה?

תשובה:

כבר דרשו חז"ל על הפסוק "מראשית שנה ועד אחרית שנה", כל שנה שרשה (עניה) בתחילתה, מתעשרת בסופה. ובע"ה תזכו שתתעשר אחר הקושי שהיה בתחילתה.

עייפות בבוקר של ראש השנה

שאלה:

שלום לרב שליט"א

יש משהו שטורד אותי הרבה. כמעט תמיד ביום א' דראש השנה, בדרך כלל מתפלל אז כותיקין, אני נלחם בשינה באופן שאינני מכיר בכלל בכל השנה בשום פעם. ממש מרגיש כאילו משהו גדול ממני הרבה מכניס אותי לשינה, אפילו באמצע עמידה דשחרית בתוך כדי עמידה! וזה מאוד מפחיד אותי תמיד ומשאיר בי רושם קשה. אני נלחם מאוד נגד זה, בכוחות על,

ובסוף נרדם לרגע ומרגיש כאילו הפסדתי, כאילו ניצחוני. אינני יודע מה זה, אם מעורב פה דמיון - מה שלא נראה לי, (אני לא רגיל להתפלל מוקדם כ"כ בכל השנה) - והא ראייה שביום השני זה כבר אחרת. האם יש בזה בעיה מצד מאן דדמיך בריש שתא והאם זה קשור לזה, אולי לא נורא שנרדמים לשתים שלוש דקות. ואם זה "עניין" כלשהו, האם רק אני חווה זאת? והאם יש עיצה לזה? בכבוד רב, אקווה לתשובה עוד לפני ראש השנה. כוח"ט

תשובה:

אין בזה שום בעיה ואינו כלל בכלל מאן דדמיך בריש שתא. הסר דאגה מלבך, וקום בשמחה לעבודת הבורא!

בית הכנסת בראש השנה

אני גר בלייקווד ולמרות שהמספרים הנגועים בנגיף נמוכים, המספרים עולים ... לא כמו שזה התחיל באמת אבל מספיק כדי להראות שהנגיף כאן.

לבית הכנסת שלנו יהיה אוהל בו נוכל להתפנות בחוץ עם התרחקות חברתית. אני מצפה שתהיה דרך לשמוע את השופר.

או אני יכול להתפלל בבית ומישהו היה בא לתקוע בשופר.

חזק חזק בנפשך לדבוק בראשית האמתית והפנימית של הנפש, שהיא כולה אמונה, חכוקה ודבוקה בו יתברך שמו, ומכרת את הבורא הכרה בהירה וברורה - "אין עוד מלבדו".

זאת ועוד בדרך סגולית. כנגד ספק בנפש יש למחות כף, הנקרא ספיקת כף "ויספק את כפיו". בבחינת "ויהי ידיו אמונה", שע"י שמחבר הידים בספיקת כף, עולה משניים לאחד. ולכך זהו תיקון הספק.

אולם יתר על כן, "כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל" - משעבדים ליבם לאביהם שבשמים - לראשית האמתית כנ"ל, שהוא הוא עיקר מחיית עמלק בנפש קליפת הספק.

"והיה ראשיתך מצער ואחריתך תשגה מאוד"

שנה טובה כתיבה וחתימה טובה בתוך כל ישראל.

במה לחשוב ולהתרכז בראש השנה

שאלה: מה היה הרב מייעץ על מה לחשוב ולהתרכז בעיקר בראש השנה? כלומר, באלו מחשבות עיקריות ראוי להתרכז ביום של ראש השנה, מה הם צריכים להיות?

תשובה: שלא לשמה שבנפש - יראה מן הדין. לשמה שבנפש - גילוי השי"ת באדם בפרטות, ובעולם בכללות. ובפרטות, עבודת כל אדם פרטי בחלקו הפרטי. ישנו רצוא ושוב בנפש, כמו שהאריכו רבותינו. וימים אלו "ימי רצון". רצון מלשון רץ - רצוא שבנפש. ולכך בימים אלו בכלל, עבודת האדם לחיות יותר מרומם. היינו לדבוק במדרגת הרצוא שבנפש. ובפרט בר"ה שהוא "ראש" לכל, יש לדבוק בראשית הנפש, כל אחד לפי מדרגתו. דהיינו לדבוק בראשית המושגת לו, ששם אין חטא ועון. ולכך לא מזכירים בר"ה ענין עון, מלבד טעמים נוספים.

שאלה: א- איזה עדיף?

תשובה: א. תלוי ברמת החשש הנפשי, כמה רגוע וכמה חושש, וברמת התועלת הרוחנית מהתפלה במנין.

שאלה: ב- כמו כן, האם מומלץ לקבל אורחים עם ריחוק חברתי? מה דעת הרב על המשפחה והנכדים?

תשובה: ב. תלוי בצורך הנפשי מצידו ומצדם, ובעומק אהבת ישראל שישנה.

ספקות באמונה שמתחזקים בראש השנה

שאלה: כבר כמה שנים שיש לי שאלות וספקות באמונה וניסיתי לא לחשוב מהשאלות, אבל עדיין ברובד יותר פנימי אני חושב שזה משפיע עלי. ושמתי לב שהשאלות מתעוררות בעיקר בר"ה או במשך השנה, אבל מקורן ברגש של ספק שנראה לי שנוצר בעיקר בר"ה (והשאלות הן כבר נימוקים להרגשת הספק). וכעת השאלה מה יכול להיות הסיבה לזה (ולמה דווקא בר"ה), ומה אפשר לעשות על מנת להפסיק ולתקן את זה. תודה רבה.

תשובה: שורש הספק דקליפה הוא עמלק כנודע, שעולה עמלק בגימטריא ספק.

ועמלק נקרא "ראשית גויים עמלק". כלומר מספק מנקודת הראשית, שבמקום גילוי של ראשון אחד, נעשה ע"י הספק שניים.

ולכך זה מתעורר בכל ראשית בכלל, ובראשית השנה בפרט, ר"ה. ובפרטות מפני שבר"ה אומרים וחושבים על הנהגת השי"ת את עולמו.

ותרופתו לחזור ולשנן מתוך פשיטות תמימות וטהרה של מקום התינוק שבנפש, את הפסוק "אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלוקים", מאות, אלפי ועשרות אלפי פעמים, מתוך שקט ורגש עדין פנימי. ולבכות לקב"ה ביום זה בפרט שיזכה לאמונה טהורה.

להצטרפות לרשימת
העלון
ולכל ענייני העלון
bilvavi231@gmail.com
052.763.8588

הפצת ספרי קודש
רח. דוד 2, ירושלים
02.623.0294
ספרי אברמוביץ
רח. קוטלר 5, בני ברק
03.579.3829

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
ספרי מאה שערים
רח. מאה שערים 15, ירושלים
02.502.2567

בלבבי משכן אבנה

USA 718.521.5231

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245

בול

מ"מ, אומרים חז"ל שהארבעים יום הללו שירד המבול עדיין השאיר רושם בעולם שבכל שנה ושנה עדיין מתעורר בחודש מרחשון - זמן ירידת המבול, הכח של המבול.

והיכן נתקן ה'רשימו' הזה של המבול? - נאמרו על כך שתי לשונות בחז"ל, בלשון אחד אומרים חז"ל שכאשר משה רבינו עלה להר ארבעים יום בכדי לקבל את התורה, בזה הוא תיקן את הארבעים יום שירד המבול שזהו המ' של המ' בול וע"י כן שהוסרה האות מ' נותר רק ה'בול' שזהו חודש מרחשון שנקרא בול.

ובלשון נוספת אומרים חז"ל, שכששלמה המלך בנה את בית המקדש והוא סיים אותו בחודש בול, ע"י כן נתקן המ' של המבול ונשאר 'בול'.

וא"כ, מונח כאן בדברי חז"ל שישנם שני דברים שמכחם נתקן הרושם של המבול, תיקון אחד נעשה ע"י הארבעים יום שמשה רבינו עלה להר מראש חודש אלול עד יום הכ' פורים^א.

והתיקון הנוסף נעשה ע"י ביהמ"ק.

והרי שיש כאן שני עומקים של תיקונים, תיקון אחד משורש רש הר סיני מכח מדרגת מתן תורה, ותיקון שני משורש מקום בית המקדש - הר המוריה.

בלשונות הפסוקים 'בול' מוגדר כלשון של חתיכה - 'בול עץ' ובהרחבה בלשונות חז"ל, בול משמש לשון של חתיכה גם לעוד דברים כגון 'בול מלח' וכדו'.

וכמו כן, חודש מרחשון נקרא בלשון הפסוק במלכים 'חודש בול' וזה מוזכר שם כשמו של החודש שבו נבנה ביהמ"ק הראשון שאז שלמה המלך סיים את בניינו.

'בול' - ראש תוך וסוף של התורה

ובספר 'בני יששכר' כותב שבאותיות שבמילה בול מונח רמז שאלו הם האותיות של ראשית, אמצע וסוף התורה, הב' זוהי האות הראשונה של התורה - 'בראשית', הו' היא האות האמצעית של התורה כמו שאומרת הגמ' בקידושין שהו' שבמילה גחון שבפסוק 'כל הולך על גחון', היא האות האמצעית של התורה והל' היא האות האחרונה של התורה - "לעיני כל ישראל".

והיינו שבחינת 'תורת אמת' שכידוע אלו הם הא'-מ'-ת' שהם ראש תוך וסוף של האותיות, מתגלה באותיות ב'-ו'-ל' כראשית אמצע וסוף של התורה.

וכמו כן שהדברים צריכים תלמוד והבנה, מדוע דווקא האותיות האלה מהווים את ראשיתה אמצעיתה ואחריתה של התורה.

אופני התיקון של הסרת המ' של המבול

א ואמנם לא מבואר בחז"ל לאיזה ארבעים יום הם מתכוונים מתוך ג' הפעמים שעלה משה להר ארבעים יום, אבל בודאי זה לא קאי על הארבעים יום הראשונים שאף שבתחילתם הם היו בתיקון אבל לאחר מכן כלל ישראל נפלו, וכמו"כ בארבעים יום האמצעיים עדיין לא היה השלימות, והרי שזה קאי על הארבעים יום האחרונים.

חז"ל אומרים לגבי המבול שכמו שמבואר בפסוק הוא ירד במשך ארבעים יום, שעל אף שלאחר מכן נשבע הקב"ה שמכאן ואילך לא יהא יותר מבול בעולם וע"ז ניתן האות של הקשת - "את קשתי נתתי בענן" שאין יותר מבול, אבל

מר מעורב מהכל שזה המתגלה בשלימות במדרגת העשיר שהוא בלול מהכל, ושורשו הוא בעשירות של הדברי תורה שמתגלה בתלמוד בבלי שבלול מהכל.

**ב' הגילויים במ' יום של משה בהר - סילוק ה'בלה',
ה'הרף ממני ואשמידם', וקבלת התורה שהיא
בלולה מן הכל**

ולפי"ז, מה שמתגלה בעומק במדרגת מתן תורה בארבעים יום שמשה רבינו עולה להר בשביל לבקש מחילה מלפנינו ית"ש עד שלבסוף נתרצה הי"ת וניתנו לו הלוחות שניות - זה מקביל לשתי הכוחות המתגלים ב'בול' שהוזכרו, הכח של 'בלה' והכח של 'בלול' מן הכל. שהרי כל מה שהוא עולה זה בכדי לבקש סליחה על כלל ישראל מחמת שהקב"ה אומר למשה רבינו "הרף ממני ואשמידם ואעשה אותך לגוי גדול" שהקב"ה רוצה לכלות את כנסת ישראל מכח חטא העגל, ומשה רבינו בא לבקש רחמים לפניו יתברך שמו על כלל יש-ראל.

והרי שהיה מונח כח של ה'בלה' ב"הרף ממני ואשמידם", ואת זה בא משה רבינו להפקיע בעלייתו להר בארבעים יום הללו שלא יהא בכנסת ישראל את מציאות ה'בלה'.

ולהיפך, כאשר הוא זוכה לקבל את התורה בסוף הארבעים יום כשניתנו הלוחות שניות אז מתגלה כח השלימות של ה'בלול' שבתורה, והם הם דברי ה"בני יששכר" שהוזכר שהאות הראשונה האמצעית והאחרונה של התורה מרכיבות את תיבת 'בול' והרי שהוא זוכה לקבל את התורה במדרגה שהיא כלולה מן הכל וכוללת את הכל.

והרי שהוא מסלק את ה'בלה' ומקבל את ה'בלול', זה מה שמ-תגלה בארבעים יום הללו שמשוה רבינו עולה להר.

וכאשר הוא יורד מן ההר ביום הכפורים, אז מתגלה התיקון של המבול, וכמו שהובא לעיל שהוסר אז המ' של המבול דהיינו שהוסר כח הארבעים יום שירד המבול, ומכאן ואילך מתגלה מדרגת ה'בול'.

ה'בול' שבאסיף דתשרי שהוא היפך ה'בלה'

ולכן דייקא חודש תשרי הוא זמן האסיף שבו אוספים את היבול של התבואה, שהוא נקרא יבול משום שהוא בלול מכל החלקים כולם, והגדרת הדבר א"כ, שדייקא אחרי שנעשה הריפוי מהרושם של המבול שזהו הסרת המ' - הארבעים יום

הדבר והיפוכו שבול - 'בלה' ונפסד ו'בלול' מן הכל

נפתח להבין את הדברים - בשורש של המילה בול מצינו בזה כמו שמפורש בסוגיות הש"ס, דבר והיפוכו, מצד אחד מה שדורשת הגמ' בבבלי ובירושלמי שהטעם שחודש מר-חשון נקרא בול משום שאז 'בלה' לחיה התבואה מן השדה, כלומר, כיון שבחודש תשרי הוא זמן האסיף שזהו הרי שמו של חג הסוכות שנקרא 'חג האסיף', והיינו, שאז אוספים את כל התבואה מן השדות, את כל היבול ולאחר מכן מגיע חודש מרחשון שנקרא בול משום שאז כבר לא נשאר בשדה מן התבואות - "בלה לחיה מן השדה".

וכמו שאומר רש"י [ועוד בלשונות רבותינו] שאז נצרך להוציא לבהמה מן הבית את מאכלה ולצורך כך בוללים לה את מאכלה ומוציאים עבורה החוצה.

והרי שעל שם כן הוא נקרא בול, מחד 'בלה' לחיה מן השדה שהוא לשון של חסרון, ומאידך נצרך לבלול את המאכל ולהוציאו מן הבית לשדה לצורך הבהמה, שמצד כך זה נקרא בול מלשון דבר הבלול כמו בכל שנקראת כן מצד התיקון מלשון בלול כמו שאומרת הגמ' שזה תלמוד בבלי שבלול במקרא, בלול במשנה, בלול בתלמוד.

ומונח כאן א"כ, בלשון חז"ל את כח ההעדר שב'בלה' מצד אחד, ומצד שני את ה'בוללים' מן הבית שזה הכח החיובי של ה'בלול', והרי שמתגלה כאן להדיא בלשונות חז"ל בצירוף דברי הראשונים, דבר והיפוכו במשמעות תיבת 'בול'.

עוד מצינו בזה בדברי הגמ' הידועים במס' גיטין (דף ל"ז ב') לגבי פורזבול, שמבואר שם שתיבת פרוזבול הוא נוטריקון פרוס בולי ובוטי, ו'בולי' אלו הם העשירים דכתיב ושברתי את גאון עוזבם ותני רב יוסף אלו בולאות שביהודה דהיינו העשירים, - וגם בזה מבואר שם בחי' הרש"ש ש'בולי' כולל גם את העניים מכח המשמעות של ה'בלה' שב'בול' שזהו העני שהדרך הוא שבגדיו בלים וכל הוייתו היא מציאות של בלה וחסר, והרי שגם כאן ה'בולי' כולל את שני המשמעויות ההפוכות.

ומה שמבואר בגמ' להדיא ש'בולי' הם העשירים היינו משום שהגדרה של עשיר היא שהוא בלול מן הכל וכפי שנתבאר לעיל שצד החיוב שב'בול' זהו מלשון בלול.

העמדנו א"כ, בבחירות את שני ההגדרות של המילה בול, או מלשון 'בלה' דהיינו דבר המסולק וחסר, או מלשון בלול כלו-

ב כמו שיתבאר מיד בהמשך הדברים.

בלבניפדיה עבודת ה' פנימית · ב-ו · בול

כיום לעבוד לאדוניהם, אבל עדיין הם נמצאים ברשות אדוניהם ורק ע"י התקיעות של יוהכ"פ הם משתלחים לבתיהם. והרי שבכל הארבעים יום הללו מתגלה בהם אופן של תקיעות, או תקיעות מגדרי הדין בראש השנה וביובל של יוהכ"פ, או לכה"פ תקיעות מכח מנהג ישראל, והרי שכל הארבעים יום הללו הם ימים של תקיעות.

ואת התקיעות הללו תוקעים ביובל - שופר כי הם בנויים באופן של בליילה כמו שנתבאר, וזה הגילוי של כלול שמתגלה לה במהלך של אלול ותשרי.

ולאחר מכן כמו שהוזכר, מגיע חג האסיף - חג הסוכות שבא סיפה הזו בוללים את הכל.

הזמן של 'ובחג נידונים על המים' שמגיע אחר המיתוק של המים דלקול שבמבול ע"י המ' יום שמושה עלה להר

ובעומק יותר, לפי מה שנתבאר עד השתא שבארבעים יום הללו שמושה עלה להר, הוא תיקן את הרושם שנשאר מהמ' ימים של המבול - לכן מתגלה בחג הסוכות "ובחג נידונים על המים", והגדרת הדבר ברור - לפני הארבעים יום הללו שמר"ח אלול עד יוהכ"פ, הרי שהדין על המים היה מעורר את הרושם של המים הזידונים שהיו במ' יום שירד המבול, ורק לאחר שנעשה ריצוי של הארבעים יום ונתקן המ' של המבול, נתקן כח המים הזידונים' שהתגלו במבול ומכאן ואילך מגיע הזמן של 'ובחג נידונים על המים' שבאים לרצות על המים ולבקש מלפניו ית"ש על המים, כיון שכבר יש מיתוק לשורש הקלקול של הרושם מהמים דלקול שהיה במבול.

כח הלולב - אותיו בול - לסלק את ה'בלה' ולרצות על המים

ולכן, כדברי חז"ל כידוע עד מאד יש בסוכות את המצוה של "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר" וגו' ודייקא עיקר מצוה זו נקראת 'נטילת לולב' כמטבע הברכה "וצונו על נטילת לולב" וכבר חידדו רבותינו מדוע עיקר הברכה היא על הלולב ושאר המינים טפלים אליו בבחינת 'לולב בעי אגד' שהכל נאגד מסביבו.

ולעניינא דידן, הלולב זהו אותיות בול [ורק שיש בו הכפלה של האות ל'], כלומר - הריצוי על המים שבא ע"י הלולב

דלקול של המבול, ע"י מה שמושה רבינו עולה להר, אז נס' תלק הכח של ה'בלה' שזה שורש מה שהמבול נקרא מבול כי כל עניינו שהקב"ה בא להשחית ולבלות את הארץ, ומתגלה ה'בול' מלשון כלול ומרובה שכלול בו כל החלקים כולם.

ולכן מיד בחודש תשרי מתגלה הכח של חג האסיף שאוספים את כל התבואה, כי זהו הזמן לאסוף את כל התבואה שכלולה מן הכל שלכן היובל נקרא יובל.

כח השופר שנקרא יובל שמגלה תקיעות שכוללים את הכל

ובעומק יותר, בכלל חודש תשרי מתגלה בחינת היובל שזהו השופר שתוקעים בו שנקרא יובל ובפרט זה מתגלה בחודש תשרי בשנת היובל שמכח כך כל השנה נקראת שנת היובל, ומה שהשופר שתוקעים בו נקרא יובל היינו משום שבתקיעות הללו, הכל כלול ובלול בהם.

וזה מה שבראש השנה אנחנו תוקעים בשופר בכללות ממש שלושה סוגים של תקיעות - תקיעה שברים ותרועה, וכי' דוע עד מאד שלושה הקולות הללו, הינם כל אופני התנועות שקיימים בעולם, אופן של תנועה פשוטה, אופן של תנועה המורכבת מחלקים גדולים, ואופן של תנועה המורכבת מחלקים קטנים, - פשוט, מורכב מעט ומורכב הרבה' - והיינו שכאשר אנחנו תוקעים בשופר ובאמצע יש את הקול של השברים או של התרועה, וישנה תקיעה לפני ותקיעה לאחריה כמו שמבואר בגמ' בראש השנה שהוקשה התקיעה של ראש השנה לתקיעה של יובל, כלומר, שבעומק התקיעות של השופר שנקרא יובל - הן בשנת היובל והן בתקיעות של כל שנה ושנה שהם כדין תקיעות של יובל, מונח בעצם בתקיעה שהיא בוללת את כל החלקים כולם.

המ' יום שמר"ח אלול עד יוהכ"פ - ימים של תקיעות

ולכן נהגו לתקוע בארבעים יום הללו, מהתקיעות של חודש אלול ועד שלימות התקיעה האחרונה של יום הכפורים שמ' נהג ישראל לתקוע, ובשנת היובל התקיעות ביום הכפורים הם מעיקר הדין. וכמו שמבואר בגמ' שבעשרה ימים שבין ראש השנה ליוהכ"פ של שנת היובל, העבדים כבר אינם צרי'

ג והדברים הללו רחבים בדברי רבותינו, והם כנגד אברהם יצחק ויעקב - דברים ידועים.

שבאים לאסוף את המחנות כמפורש בקרא, ומכח כך צוֹ-
ברים ומחברים את כל הכנסת ישראל יחד, ואז מגלים את
ההבחנה של ה'בלול מן הכל', מגלים בכלל ישראל שהבעלי
מקרא, בעלי משנה, בעלי תלמוד וכו' כמו שמבואר בגמ'
בפרק אלו מציאות נבללים יחד כאשר מתגלה הצבור שמוֹ-
רכב מצדיקים בינונים ורשעים, והרי שעי"כ בוללים את כל
הכנסת ישראל יחד.

אופני הגילוי מכח אור דיוהכ"פ של צירוף כל הכנס"י

ומצד כך, עומק מה שהימים הללו הם ימי דין - כאשר
מתגלה בראש השנה יסוד הדין בשלימות, נעשה כח של
ציבור שמצרף את הכל, ואם עדיין לא זוכים לאור הזה של
ראש השנה מכח התקיעת שופר שבוללת ואוספת את הכל,
יש את העשרה ימים הללו שבין ראש ליוהכ"פ שהבינונים
תלויים ועומדים, וכאשר הם זוכים לעשות תשובה, עי"כ
הם מגיעים לאור של יום הכפורים שהוא "יום תשובה לכל"
כלשונו הידועה של הרמב"ם, ואז נעשה בחזרה הצירוף של
כולם גם יחד. גילוי מדרגת התורה שבלולה מן הכל בשופר
וזה מה שלחד מ"ד במסכת יומא כידוע, יום הכפורים מכפר
בין לשבים ובין לשאינם שבים, והיינו מכח מה שנעשה צי-
רוף של כל הכנסת ישראל, וכמו כן זה מונח במטבע הל-
שון שאומרים ביוהכ"פ "מתירים להתפלל עם העבריינים",
כלומר שמצרפים גם את העבריינים לתפילה והיינו משום
שמגלים את הכח של הציבור שהוא כלול מן הכל.

וכדברי חז"ל הידועים מאד שיש בקטורת את החלבנה ואת
הלבונה שגם החלבנה שריחה רע מצטרפת לקטורת כנגד
הרשעים שמצטרפים לכלל ישראל, כלומר שמגלים את
מדרגת הציבור שכולם מצטרפים יחד.

וכמו שנתבאר, אם זוכים, הרי שהגילוי הזה כבר מתחיל
בראש השנה מכח השופר שצובר ומצרף את כולם בבחינת
'תרועת מלך בו' והתקיעות של השופר הם תקיעות
שאוספים את המחנות.

אבל כשהאור הזה עדיין אינו מתגלה בשלימותו בראש
השנה, אזי הוא מתגלה ביום הכפורים שאוסף ומצרף את
כולם.

ומצד כך, הצום שאנחנו מתענים ביום הכפורים זה בבחינת
ה'בלה' שב'בול', ועי" שמתענים הרי שהתענית מצרפת וכו'-

כמו שאומרת הגמ' שנענוע הלולב הוא בכדי לסלק טללים
רעים ורוחות רעות ומכח הד' מינים בכלל והלולב בפרט,
נעשה גם ריצוי על המים.

והיינו משום שזה ההמשכה של המ' יום של חודש אלול
וחודש תשרי שהם ממתיקים את המ' של המבול ועי"כ מת-
גלה ההפקעה של ה'בלה'.

ובתחילת החודש תשרי זה מתגלה במה שיש את ההפקעה
מה'ספרי מתים' שזה הרשעים שנכתבין ונחתמים למיתה
בבחינת 'בלה'.

ולחיפך, מתגלה מדרגת הצדיקים שנכתבים ונחתמים לא-
לתר לחיים טובים ולשלום - כאן מונח העומק של כח המ'
יום שמר"ח אלול עד יוהכ"פ שנמשך הלאה בחג הסוכות,
וכפי החלקים שנתבאר.

הן מדין האסיף של היבול שבחג הסוכות.

הן מדין ה'נידונים על המים' שבחג הסוכות.

והן מדין הריצוי על המים שמונח בכח הלולב.

שלימות האור של ר"ה - תקיעות שאוספות את הצדיקים בינונים ורשעים לצבור שבלול מן הכל

ובדקות יותר, הרי כמו שאומרת הגמ' בראש השנה "שלו-
שה ספרים נפתחים בראש השנה, אחד של צדיקים אחד של
בינונים ואחד של רשעים, צדיקים נכתבין ונחתמין לאלתר
לחיים, רשעים נכתבין ונחתמים לאלתר למיתה ובינונים
תלויים ועומדים", וכידוע עד מאד, צדיקים בינונים ורש-
עים ר"ת צבור, כלומר - מה שהצבור נקרא צבור מלשון
דבר הצבור היינו משום שהוא כלול מן הכל, וכבר נתבאר
רבות במקומות אחרים שעיקר הריצוי שמתגלה הוא מכח
"אפרו של יצחק צבור על גבי המזבח, וזה הכח של ראש
השנה שמתגלה בו ה"בתוך עמי אנכי יושבת" (מלכים ב', ד'
יג) שאמרה האשה השונמית לאלישע הנביא וכמו שידוע
מדברי הזוה"ק שזה היה ביום דראש השנה, כלומר - מתג-
לה בראש השנה התפיסה של ציבור.

ואם מעמידים את הצדיק לעצמו, את הרשע לעצמו ואת
הבינוני לעצמו, הרי שבאמת מתגלה כפשוטו "שלשה ספ-
רים נפתחים" וכל אחד ואחד הוא כפי דינו.

אבל אם זוכים בר"ה ל"תרועת מלך בו" בבחינה של "ברוב
עם הדרת מלך" שזה העומק הפנימי של ראש השנה, הרי
שמתגלה בראש השנה הבחינה של תקיעות שהיו במדבר

גילוי מדרגת היבול ביהמ"ק באילנות ומגדים טובים שצמחו שם

וגילוי הדבר, כמו שאומרת הגמ', שבשעה ששלמה המלך בנה את בית המקדש, הוא נטע בו אילנות ומגדים טובים, והם היו עושים פירות, והם לא היו מצמיחים רק פירות אלא צמחו מהם גם אבנים טובות וכו' כפי שמבואר בחז"ל, והיינו שכששלמה המלך בונה את ביהמ"ק, הרי שהוא מגלה שיש אילנות שהם במדרגה גבוהה יותר, וזה עומק הגילוי שהבול של חודש חשון הצטרף ליבול של מדרגת חודש תשרי.

ומצד כך, כח הבנין של שלמה המלך, לא מיתק רק את הארבעים יום שירד המבול כפי שנתבאר, אלא מכח הבנין של שלמה המלך, נעשה צירוף של חודש חשון לחודש תשרי, ומתגלה ביבול של האילנות שבחודש תשרי פנים עמוקות יותר במה שהאילנות טובים ומגדים טובים שהוא נטע בשעה שהוא בנה את ביהמ"ק, היו עושים פירות מיוחדים, כפי שנתבאר.

שורש ה'עתידיים אילנות שיתנו פירות בכל יום' - בפרי ראשון של יום שלישי במעשה בראשית

ובעומק, כמו שברור לכל בר-דעת, מה שמתגלה כח ה'בול' ביבול של חודש תשרי שהוא זמן אסיפת הפירות, הפירות האלו הרי אוספים אותם מכח מה שזרעו אותם בתחילת השנה הקודמת, וכשמגיע זמן האסיף בחודש תשרי, ממילא אז הוא זמן אסיפתם.

אבל הרי לעתיד לבוא יתגלה 'עתידה אשה שתלד בכל יום' כמו שאומרת הגמ' וכמו כן יתגלה, ש'עתידיים אילנות שיתנו פירות בכל יום', וכמבואר שם בגמ' שאמרו על זה - "הראני דוגמתו בעולם הזה" והוא הראה לו את האילן הנקרא צלף.

כלומר - זה גילוי השורש של הפרי ראשון שנברא במעשה בראשית שנאמר ביום שלישי "עץ פרי עושה פרי למינהו" ששם זה עשה פירות בו ביום ולא היה את ההמתנה של כל הסדר של - זריעה קצירה עד סוף התהליך של זמן חג האסיף שרק אז נשלם התהליך, אלא כל התהליך נעשה בבת-אחת בבחינת "עתידיים אילנות שיתנו פירות בכל יום".

עומק היבול דתשרי - לפירות ששייכים לזריעה דהשתא וזה העומק הגדול שמתגלה בחודש תשרי שבחיצוניות מת-

ללת את כולם גם יחד והופכת אותם מ'בלה' דקלקול ל'בלה' דתיקון, ועי"כ מתגלה ה'בלול מן הכל' שבבול.

גילוי מדרגת התורה שבלולה מן הכל בשופר דר"ה שהוא זכר לשופר דהר סיני וגילוי מדרגת מתן תורה בלוחות שניות דיוהכ"פ

וזהו יום הכפורים שהוא יום שניתנה בו תורה - לוחות שניות, כי זה האור של יום הכפורים שמצרף את כולם משורש מדרגת התורה שבלולה מהכל.

יש את השופר שהיה בהר סיני במדרגת מתן תורה, ומכך כך גם השופר של ראש השנה הוא זכר לשופר שהיה בהר סיני שזה הרי אחד מהעשרה טעמים שמבואר ברב סעדיה גאון בטעם שתוקעים בשופר, - זה מצד מדרגת התקיעות שופר שבראש השנה.

ויש את האור עצמו של התורה שמתגלה בהר סיני שהעשרת הדברות שהיו שם, הם השורש הגמור הן ללוחות ראשונות והן ללוחות שניות, והרי שהאור של מתן תורה שמתגלה ביום הכפורים, הוא בולל ומצרף את הכל יחד.

זהו התיקון הראשון שהוזכר ללשון אחד בדברי חז"ל שהמ' יום של המבול נתקנו מכח המ' יום של מתן תורה.

השלמת ביהמ"ק הראשון בחשון וחינוכו בתשרי - צירוף ה'בול' ליבול דתיקון

וללשון השני שהוזכר בדברי חז"ל [והובא בילקוט], התיקון הוא מכח שבחודש חשון הושלם בנין בית המקדש הראשון, ועי"י שהושלם בנין ביהמ"ק, הרי שהוסר הרושם של ארבעים ימי ירידת המבול, ועי"כ הוסר המ' מהמבול והחודש נהפך לחודש בול.

אבל כידוע, על אף שביהמ"ק הושלם להיבנות בחודש מר-חשון, אך כמו שמפורש להדיא בנביא, לא הנכו אותו בחשון, אלא כפי שהם נצטוו, הם המתינו עד חודש תשרי שלאחר מכן, שאז נעשתה חנוכת הבית עם כל הסעודה שעשה שם שלמה כמו שמתואר בקרא כיצד נעשו הדברים.

כלומר - שלמה המלך בא וצירף את החשון עם התשרי שלא-חר מכן, ובפרטות לעניינא דידן - הוא צירף את ה'בול' שב-חודש חשון ליבול של חודש תשרי שמתגלה באופן דתיקון.

שהיה בראש השנה.

אלא שנעשה שורש דקלקול שקין נפל, ומכח כך נפל ה'בול' ממדרגתו ומכח כך שמתגלה אצל קין בכניו - יבל יובל ותובל קין [-כפי שחידד זאת הרש"ר הירש].

ומ"מ א"כ, השורש של התיקון שהתגלה בראש השנה - יום יצירת האדם הוא כח של יבול שמצרף את כל הנבראים ומכלילים בצורת אדם, - זהו היבול שמונח בו האור של הכח לחבר את כולם.

במדרגת זמן זהו הנקרא יובל שכ"א שב אל משפחתו.

מדרגת אדם דתיקון - יבול ומדרגת אדם לאחר החטא - 'בלה'

אבל בעומק של מדרגת נפש, זוהי מדרגתו של אדם הראשון שהוא היה כולל בתוכו את כל הנבראים כולם ולכן הוא היבול בה' הידיעה.

אבל כשהאדם חטא ונקנס עליו "ביום אכלך ממנו מות תמות, כלומר, בהקבלה למה שהזכר השתא - הרי שהוא נעתק ממדרגת היבול מלשון בלול שהוא כולל בקרבו את כל הנבראים כולם, והוא נופל למדרגת 'בלה' וזה גופא מה שנקנס עליו "ביום אכלך ממנו מות תמות" - "עפר אתה ואל עפר תשוב", כלומר, שהוא חוזר בחזרה למדרגת העפר ששם הוא מקום ה'בלה' שבאדם כמו שאומרת המשנה באבות ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעה" והיינו שכיון שהוא נופל למדרגת 'בלה' שמצד כך הכל חוזר למצב שמתבטלת צורתו והוא מתכלה.

שורש יצירת האדם מה'בלול מן הכל' בשונה מכל היצירות שתחילתו ממקום ה'בלה'

ובעומק יותר, בשורש בריאת האדם, כולל בקרבו את כל הנבראים כולם, וכשהוא נופל ונפילתו היא למדרגת ה'בלה' כמו שנתבאר, - אין הכוונה רק כפשוטו שהוא עצמו בלבד נופל למדרגת ה'בלה' של 'עפר אתה ואל עפר תשוב', אלא מכאן ואילך, ההתחלה של הוית כל דבר היא ממקום ה'בלה' שבו כמו שהאריך בספר 'יריעות שלמה' שעל שם כן זה נקרא 'בול' מלשון דבר הבלה, כיון שתחילת הויתו מתחילה ממקום ה'בלה'.

הרי דע מאין באת מטיפה סרוחה' כלומר מטיפה שנתקבת ואז חוזר ונוצר ממנה אדם, וכך הוא גם בזרע הבהמה וזרע השדה שבכל הדברים הללו, לפני שהם מתחילים להיוצר,

גלה בו שאוספים את היבול של שנה שעברה, אבל מצד המדרגה הפנימית של התיקון, מה שמתגלה שבחודש תשרי אוספים את הפירות היינו מדין שחודש תשרי הוא זמן תחיית לית הבריאה כמטבע התפילה שאומרים בראש השנה - "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון" שמתחיל מכ"ה בא' לול וביום ראש השנה הוא זמן בריאת האדם שהוא שורש כל היצירה כולה, ומצד כך, מה שאוספים את הפירות בחודש תשרי היינו את הפירות ששייכים לזריעה דידן השתא בחודש תשרי ולא מה ששייך לשנה שעברה.

זה העומק הגדול של תיקון היבול שמתגלה בחודש תשרי כאשר מתקנים את המבול כפי שהוזכר.

שורש ה'בלול מן הכל' שמתגלה ביצירת אדם

ובעומק, ההגדרה היא ברורה מאד - יש את היצירה שהיתה כל יום ויום ויש את היצירה של האדם ביום שישי דמעשה בראשית שהיא בא' תשרי שע"ז דייקא נאמר "זה היום תחילת מעשיך".

בכל יום ויום מששת ימי בראשית נברא בו מה שנברא באותו יום, אבל ביום שישי דמעשה בראשית שנברא בו האדם, הרי כדברי חז"ל כידוע עד מאוד, האדם כולל בקרבו את כל הבריאה כולה שכל הדומם - צומח וחי כלולים כולם בצורת אדם, וכפי שמבואר להדיא בחז"ל, שכשהקב"ה ברא את האדם, הוא לקח מכל בריה ובריה שכבר נבראו ומכוון לם יחד הוא ברא את האדם, והרי שביצירת האדם מתגלה העומק של ה'בלול מן הכל' שזה הגילוי שמתגלה בראש השנה - בא' תשרי.

וכדברי הר"ן הידועים ש"זה היום תחילת מעשיך" קאי על יצירת האדם משום שהוא עיקר תכלית הבריאה שהאדם הוא נזר הבריאה, ובעומק היינו כמו שנתבאר, שאדם הראשון כולל בתוכו את כל הנבראים כולם.

שורש ה'עתידה אשה שתלד בכל יום' - ביום בריאת אדם וחווה במה שנולדו אז קין והבל

והרי מה שאומרים חז"ל "עתידה אשה שתלד בכל יום" - זה מה שהיה מעיקרא ביום שנבראו אדם וחווה כמו שאומרים חז"ל "עלו למטה שתים וירדו ארבע" כלומר, היה כאן שורש של לידה בו ביום בזמן תחילת היצירה. - וזה היבול

ד זולת יום ראשון דמעשה בראשית שכל השורשים הושרשו בו כדברי חז"ל.

שנתחדד קודם לכן שגם החומר שממנו נוצר האדם היה בלול מן הכל

ולכן גם אצלנו הנפיחה היא בתקיעת שופר שכמו שהוזכר לעיל, אלו הם תקיעות שכוללים את הכל בג' האפשרויות שישנם בקולות השופר תקיעה שברים תרועה שמקבילים לג' הקוים - ג' צורות ההנהגה של הבריאה.

והרי שכשאנחנו תוקעים, אנחנו מצטרפים לנפיחת פיו שהוא שורש יצירת האדם שהיא במדרגה של 'בלול' ולא במדרגה של 'בלה'.

מהצד התחתון תקיעת שופר היא בבחינת "אם יתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו" מצד יום הדין של ראש השנה שאז מתגלה יראת העונש שהיא יראה מה'בלה', שהאדם מפחד מהצד שהוא יכתב ויחתם ח"ו למיתה.

אבל מהצד העליון של תקיעת השופר, הרי שהתקיעה מצד רפת את כל הבריאה כולה כיון ששורשה של כל הבריאה היא בנפיחת פיו יתברך שמו ביצירת האדם שנפיחה זו היא השורש של כל העשרה מאמרות שמהם נבראו כל שאר הנבראים כולם, שזה הרי החילוק בין שאר הנבראים לבין האדם כמו שנתבאר רבות במקומות אחרים, ששאר הנבראים נבראו ממאמרות זולת אדם שנברא מנפיחת פיו יתברך שמו, והנפיחה הפנימית הזאת א"כ, היא השורש לכל העשרה מאמרות כמו שברור ופשוט.

וא"כ, כאשר מתגלה העומק של ה'בלול מן הכל' מכח האור הפנימי של ראש השנה שמתגלה ב'ויפח באפיו נשמת חיים' שמונח בתקיעת השופר כפי שנתבאר, זהו השורש לכל הנבראים כולם ולכן בעומק נאמר על ראש השנה "זה היום תחילת מעשיך" - כפשוטו זה משום שאז נברא האדם שהוא נזר הבריאה כדברי הר"ן שהוזכרו לעיל, אבל עכשיו פני הדברים מחודדים יותר, שמכח הנפיחה הזו של 'ויפח באפיו נשמת חיים' נעשו כל המאמרות כולם כיון שהאדם בולל בתוכו את כל חלקי הבריאה.

בקשת הגשמים במרחשון - המשכה של כל ההזכרה בתשרי שהוא זמן היבול

זה שורש מדרגת ראש השנה במדרגה של הבלול כפי שהוא מתגלה בצירופו השלם, וכאשר זוכים להארה השלימה הזו, אזי בכל הדינים כולם שבמשך השנה שנאמרו במשנה "בא-

ההתחלה היא במה שהדבר מתבטל ומכח כך הוא חוזר וצור מח.

אבל שורש היצירה הראשונה שהיא אדם שע"ז נאמר בקרא "ואד יעלה מן הארץ" לצורך יצירת האדם כמו שאומר שם רש"י, ועל ידי האד הזה הקב"ה גיבל את עפרו, - זה לא היה יצירה באופן שתחילתה הוא 'בלה' אלא להיפך, באופן של 'גיבל את עפרו' שכל גיבול שורשו ג-בל כלומר שהגיבול זה בבחינת בלילה - תערובת שזה ההגדרה של בילה כגון בסוגיא של בילה מעכבת או לא".

והרי ששורש יצירת אדם הראשון, לא היה במדרגה של 'דע מאין באת מטיפה סרוחה' שתחילת ההויה שלו היא ממקום שהוא בלה וע"י כן הוא צומח בבחינת העדר קודם להויה - מצד ה'בלה' התחתון כמובן - אלא התגלה אצלו ה'בלול' ודייקא כך הוא נוצר, ע"י צורת בלילה של מים ועפר שהיא צורה של עשיית עיסה או עשיית חומר לבנין וכדו'.

וההגדרה היא א"כ, ששורש יצירתו היתה מהצד העליון יותר באופן של דבר הבלול, ובעומק הפנימי, זה השורש לכך שהוא בלול מכל הנבראים כולם אלא שזה התגלה גם בחומר של היצירה שבו, שזה הופך להיות בלול ממים ועפר, אבל בהקבלה לכך בשורשים העליונים זה ג"כ בלול מכל הבריאה כולה.

ויתר על כן, בעומק הוא בלול הן מכל חלקי החומר כמו-בן והן מכל חלקי האור הרוחני שזהו ה'ויפח באפיו נשמת חיים'.

כח נפיחת השופר - משורש ד"ויפח באפיו נשמת חיים"

וכבר נתבאר רבות במקומות אחרים מיסוד רבותינו, ששורש ויסוד תקיעת שופר של ראש השנה, הוא ב'ויפח באפיו נשמת חיים', כלומר שכיון ששורש יצירת אדם לא היתה בדיבור אלא בנפיחה, את הנפיחה הזו אנחנו מקיימים בכל שנה ושנה ע"י התקיעת שופר בבחינת "הוי דומה לו" מעין נפיחתו של הבורא ית"ש - מה הוא נפח, אף אנחנו נו-פחים - אלא שהוא ית' נפח מצד שורש התיקון הגמור שהיה בשורש יצירת האדם, ואנחנו נופחים בתקיעת השופר, אבל זוהי אותה נפיחה, כח הנפיחה שלנו בשופר נובעת מנפיחת פיו יתברך שהיתה בו ביום ביצירת האדם.

ונפיחתו של הקב"ה היתה באדם שהוא בלול מן הכל וכמו

1 ואמנם יש באדם גם מאמר - "ויאמר אלקים נעשה אדם" וכן עשיה שזהו ה'נעשה אדם' אבל שורש המאמר הזה וכן העשיה הוא בנפיחת פיו לצורך יצירת האדם.

ה לגבי מצות בלילה בשמן שנאמר במנחות.

בלבביפדיה עבודת ה' פנימית · ב-ו · בול

ומהמקום הזה בעומק, אנחנו מבקשים מים, מהצד העליון דתיקון.

ומהצד הזה, מה שבבל יושבת על רוב מים כמו שאומרת הגמ' זהו מהצד דתיקון שבבל נקראת בבל משום שהיא בלולה מן הכל ולא מהצד שבבל זהו מלשון בלבול בבחינת תערובת דקלקול.

ומכל מקום א"כ, מהלך פני הימים הללו שנתבאר, מהארבעים יום שמר"ח אלול עד יוהכ"פ, כללות האלול, התשרי ולאחר מכן המרחשון, בג' החדשים הללו - בכל זה מתגלה מהלכי ה'בול'.

ואמנם רק הסיפא של המהלך נקרא בפועל 'בול' שזהו חודש מרחשון, אבל אם הוא יתגלה בשלימותו מכח ה'בול' דתיקון מהארבעים יום שמתחילים מאלול, מהראש השנה, מיום הכפורים ומסוכות כמו שנתחדדו כל שלבי גילוי הבול, אזי כאשר מגיע חודש מרחשון, מתגלה הבול השלם.

הבית השלישי שיבנה בחשון - ההמשכה של אלול תשרי וחשון

וכמו שאומרים רבותינו כידוע [-מבואר בבני יששכר], שהבית השלישי שיבנה במהרה בימינו - הבית המקוּוה, יבנה בחודש חשון מעין מה שהבית הראשון הושלם במרחשון, אלא שהבית הראשון הועתק להיות החינוך שלו בתשרי, ומכח כך החשון נשאר עדיין חסר וזהו הטעם שהוא נקרא מר חשון.

אבל במהרה בימינו שיבנה בית המקדש השלישי, הרי שהוא יבנה ויושלם חינוכו בחודש מרחשון, אבל אין הכונה שזה יהיה מכח חודש מרחשון כשלעצמו אלא זה יהיה מכח ההמשכה של כל סדר הג' חדשים הללו - אלול, תשרי וחשון כמו שנתבאר.

ואז יתגלה שלימות ה'בלול מן הכל של ה'בול' ויתגלה שורש היצירה של 'ויפח באפיו נשמת חיים' באופן של "מאן דנפח מתוכו נפח" ו"מדיליה נפח" כלשון חז"ל הידוע, שזהו שלימות גילוי אמיתת הוויתו בנבראיו.

רבעה פרקים העולם נידון" ששורשם בראש השנה, מתגלה הארת ראש השנה, ובפרטות לעניינא דידן - מכח כך נעשה המיתוק ל'בחג נידונים על המים'.

הרי כמו שאומרת הגמ' להדיא בפ"ק דתענית שיש הבדל בין ההזכרה של גבורות גשמים לבין שאלת הגשמים, שההזכרה של גבורות גשמים מתחילה כבר בתשרי ואילו שאלת הגשמים היא במרחשון.

מה עומק הדבר שמזכירים בחודש הראשון - תשרי ושואלים בחודש השני - מרחשון? - אז כפשוטו, כמו שמבואר בגמ' טעמי הדבר, ולחד מ"ד הטעם הוא שבזמן שבית המקדש קיים יוכלו אלו שעלו לרגל לחזור ולבוא לבתיהם לפני ירידת הגשמים וכו'.

אבל לעניינא דידן השתא, מה שמונח כאן בשורש הדבר הוא שהבקשה של הגשמים בחודש חשון היא ההמשכה של ההזכרה שלהם בתשרי, כיון שאם הבקשה של הגשמים היתה מצד חשון כשלעצמו, הרי שהבקשה היתה מכח שמרחשון הוא זמן של 'בלה' התבואה מן השדה כלשון חז"ל שהוזכר לעיל וכמו כן מבואר בירושלמי שבחודש מרחשון הארץ נעשית בלואות בלואות, שפירושו הוא שהארץ נעשית רגבים רגבים, חתיכות חתיכות מכח היובש הקיים, כיון שמרחשון הוא זמן הרחוק ביותר מהגשמים של שנה שעברה, וגשמים של שנה זו עדיין לא התחילו.

כלומר, שהבקשה אז היתה מתחילה מהיובש שבעפר ומה-חסרון של 'בלה' התבואה מן השדה' שמכח כך היו מבקשים גבורות גשמים מהמקום של ההפסד שמכחה באים לבקש נקודה של צמיחה ושפע.

אבל כאשר מזכירים גבורות גשמים בתשרי ורק לאחמ"כ מבקשים במרחשון, הרי שהבקשה של מרחשון היא ההמשכה של ההזכרה בתשרי, וההזכרה בתשרי היא בזמן שורש יצירת האדם שנעשה מכח 'ואד יעלה מן הארץ' לצורך יצירת האדם שעשייתו היתה באופן של 'בלול מן הכל' כמו שנתבאר בהרחבה לעיל.

ז וכפי שמבואר שם בגמ' שיש בזה מחלוקת אם זה בג' במרחשון או ב' במרחשון.

להצטרפות לרשימת העלון ולכל ענייני העלון
bilvavi231@gmail.com
052.763.85887

הפצת ספרי קודש
רח. דוד 2, ירושלים
02.623.0294
ספרי אברומוביץ
רח. קוטלר 5, בני ברק
03.579.3829

רכישת ספרי הרב: ספרי אברומוביץ
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
ספרי מאה שערים
רח. מאה שערים 15, ירושלים
02.502.2567

נַי מַעֲיֹן יֵצֵא תוֹרָה

ראש השנה מלכויות אב ובן

המידה שנקראת מלכות מקשרת
שני עולמות, את העולם העליון
יחד עם העולם התחתון. מחד היא
מקושרת לעליון, ומאידך היא
מקושרת לתחתו

ממחבר סדרת הספרים
בלבבי משכן אבנה

תוכן

- ז מהות המלכות - קשר בין מדרגה למדרגה
- ט מלכות - אב - דקדושה אברהם - דטומאה אבימלך
- יא מלכות - בן - עשו ואדום
- יב צירוף כח המלכות של אבימלך ועשו
- יג צירוף מלכות של ישראל ואוה"ע
- טו אב ובן - מלעילא לתתא ומתתא לעילא
- יז העלאה מנקודים לעקודים
- יח ר"ה - המלכה מדין אב, יום הכיפורים - המלכה מדין בן
- כ מלך - מחל - שורשם אחד
- כד לעת"ל יתגלה מלכות שלמה של צירוף אב ובן

מלכויות אב ובן

נשתדל מעט לגעת בסוגיא של המלכויות שהיא מעיקרו של יום; של ימי הדין בכלל, ושל ראש השנה בפרט. הרי יש בכללות ממש ג' סוגים של מלכויות: יש מלכותו של בורא עולם, יש מלכותם של ישראל, ויש את מלכותם של אומות העולם.

באברהם אבינו נאמר בספר בראשית: "והפריתי אותך במאד מאד ונתתיך לגויים ומלכים ממך יצאו". אם כן, ישנה ברכה לאברהם אבינו "ונתתיך לגויים". ואומר על כך רש"י: "ישראל ואדום", ועל זה גופא נאמר 'ומלכים ממך יצאו', כלומר: בעומק, הן בישראל יצאו מלכים והן באדום יצאו מלכים. ואם כן, מה שנאמר 'והפריתי אותך במאד מאד ונתתיך לגויים', אומר רש"י 'ישראל ואדום', שהרי ישמעאל כבר היה ולא היה מבשרו עליו, ואם כן - כאן הבשורה קאי על ישראל ואדום. ומה שנאמר לאחר מכן 'ומלכים ממך יצאו' קאי על זרעו של ישראל בוודאי, ולכאורה זה קאי גם על זרעו של אדום שמשם יצאו גם כן מלכים.

נאמר ליעקב אבינו: "ויאמר לו אלקים אני קל שד-י פרה ורבה גוי וקהל גויים יהיה ממך ומלכים מחלצריך יצאו". הרי שגם יעקב אבינו נתבשר ש"מלכים ממך יצאו", דהיינו שנתבשר שיהיה מזרעו מלכות ומלכים. ואם כן, הן אברהם אבינו נתבשר בבשורה שמזרעו יצא מלוכה, והן יעקב אבינו נתבשר שמזרעו יצא מלוכה. ולכאורה אצל יצחק אבינו לא מצינו את הברכה של מלכות שתצא ממנו. וכמובן

המידה

שנקראת

מלכות

מקשרת שני

עולמות, את

העולם העליון

יחד עם העולם

התחתון. מחד

היא מקושרת

לעליון, ומאידך

היא מקושרת

לתחתון

מלכות גם במלכי צדק מלך שלם. לאחר מכן יש את הסוגיא של אבימלך שהוא [גם] מלכות, דהיינו שלא רק שהוא מלך, אלא שנאמר בשמו להדיא לשון של מלכות - "אבי מלך". 'אבינו מלכנו' מהצד ההפוך זהו 'אבימלך'. וישנה מלכות שנאמרה לאחר מכן אצל יוסף: "המלוך תמלוך עלינו אם משול תמשול בנו". וישנה המלכות שנאמרה במצרים הרבה פעמים [המלך פרעה]. ויש מה שנאמר בשירה - "ה' ימלוך לעולם ועד", שזו מלכותו של בורא עולם. וישנם מלכויות שנאמרו בהמשך הספרים: בספר במדבר יש את מלך סיחון ומלך אדום, וכן את עוג מלך הבשן שנשאר מ'יתר הרפאים', ועוד ועוד מלכים שהוזכרו בחמשה חומשי התורה.

יש עוד סוגיא שהיא מעין מלכות, אבל ברור שהיא קליפת המלכות דקדושה, וזה מה שנאמר בענין האיסור להעביר את בנו ל'מולך', כלומר, מה שמעביר את בנו למולך - שורש ה'מולך' דע"ז זהו קליפה של מלכות דקדושה. זהו בכללות ממש ובקצרה הסוגיות של המלכויות שנתבארו בתורה.

שדבר זה צריך לימוד, מדוע נאמרה ברכה לאברהם שיצא מזרעו מלכים, ונאמרה ברכה ליעקב אבינו שיצא מזרעו מלכים, ואילו ביצחק אין את אותו גילוי של ברכה?

כך הם שורשי הסוגיא: בקהלת יעקב מבואר, ש'מלך' זה ראשי תיבות: 'מלכות לוויה כהונה', "ותיראן המילדות את האלקים ויעש להם בתים", כדברי חז"ל הידועים (שהובאו ברש"י). מהו "ויעש להם בתים"? אומרים חז"ל: בתי כהונה ובתי לוויה ובתי מלכות. אלו הם שלושת החלקים. אבל בעומק, במלכות עצמה כלולים שלושת החלקים; החלק של מלכות בוודאי כלול, אבל לא רק החלק של המלכות, אלא מלכות וגם כהונה וגם לוויה. ואם כן עניינה של מלכות הוא, שהיא כוללת את שלשת החלקים הללו גם יחד.

בכללות ממש, יש הרבה סוגיות של מלכות שנאמרו להדיא בחמשה חומשי התורה: המלך הראשון שהוזכר בהדיא הוא נמרוד - "ותהי ראשית ממלכתו", עליו נאמרה ממלכה ראשונה. נאמרה גם מלכות לגבי מלחמת המלכים - "ארבעת המלכים את החמשה". ונאמרה

ברמז בסופי תיבות. לאחר מכן נאמר: "בזעת אפך תאכל לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לוקחת כי עפר אתה ואל עפר תשוב". כאן ראשי התיבות הם מלך: "ממנה לוקחת כי" אמנם זה רמז, אבל מונח כאן יסוד בהגדרת מהות המלכות.

בפרשת בראשית נאמר: "ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והריונך בעצב תלדי בנים, ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך". המילים "בנים ואל אישך" הם סופי תיבות 'מלך', רמוזה כאן מלכות. המלכות הראשונה להדיא שנאמרה בתורה היא בנמרוד, אבל כאן נאמרה מלכות

מהות המלכות - קשר בין מדרגה למדרגה

לתחתון; היא מקשרת את שני העולמות, את העולם העליון יחד עם העולם התחתון, היא מצרפת שני עולמות שנבדלים אחד מהשני.

כשמציירים את זה בציור של נפשות, אז ישנו אב וישנו בן, והמידה שנקראת 'מלכות' היא מקשרת את העולם של האב יחד עם העולם של הבן. אלו הם שני החלקים. מה שנאמר כאן "אל האשה אמר ארבה ארבה עצבונך והריונך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך", "בנים ואל אישך" זה סופי תיבות מלך, כלומר: היא מצרפת יחד את החיבור של העולם של האב ביחד עם העולם התחתון שנקרא 'בנים'.

יתר על כן, הפסוק השני שנזכר

מהות מלכות, עניינה שהיא מקשרת את מה שקדם למה שבא אחריו. זה מהות שנקראת מלכות. אם כן, יסוד מציאות מלכות, עניינה שהיא מקשרת שני עולמות נבדלים אחד מהשני. כידוע מדברי רבותינו, הבריאה כולה נבראה כביכול במלכות אין סוף ברוך הוא, כלומר, שכביכול יש את מציאותו יתברך שמו, ויש מציאות של נבראים; ומה מחבר את שני העולמות הללו, את העולם [כביכול] של נבראים ביחד עם מציאותו של בורא העולם? זה נקרא המידה שנקראת 'מלכות'. המידה שנקראת מלכות מקשרת שני עולמות, את העולם העליון יחד עם העולם התחתון. מחד היא מקושרת לעליון, ומאידך היא מקושרת

ויש מלכות דקלקול [בלי להיכנס עכשיו לכללות המדרגות של מלכות דקלקול].

הדוגמא היסודית של מלכות דקלקול שהזכרנו זה נמרוד, שעליו נאמרה בתורה בפעם ראשונה לשון של מלכות, והוא בבחינת מורד במלכות. זה ענינו של נמרוד. בכללות יש קומת מלכות דקדושה ולעומתה יש מלכות דקליפה. המלכות דקלקול מתנגדת למלכות של קדושה, למה היא מתנגדת? מכיון שנתחדד שהמלכות מצרפת את האב ואת הבן, מכח המידה של המלכות היא מצרפת שני עולמות נבדלים זה מזה. הרי שמלכות דקלקול המתנגדת למלכות דקדושה, היא מתנגדת ל'אב' והיא מתנגדת ל'בן'. כיון שהמלכות דקדושה מצרפת את שניהם, התנגדותה של מלכות דקלקול מתנגדת לחיבור של שתי הקצוות הללו, היא מתנגדת הן למדרגת האב והן למדרגת הבן. זוהי מדרגת מלכות דקלקול.

- "כי ממנה לקחת", ראשי תיבות 'מלך'. כלומר, זה המקור שממנו האדם בא, "כי עפר אתה ואל עפר תשוב כי ממנה לוקחת", דהיינו, זהו המקור של הצירוף שמהיכן הוא בא (שתי המלכויות הללו שהוזכרו, הן הרי הוזכרו בקללות, זה קללות לאשה, "ואל האשה אמר ארבה ארבה עצבונך, ואל האדם אמר" וכו'; הרי לן שהוזכרו כאן שני החלקים, שני חלקי המלכות).

ענינה של המלכות שהוזכר כאן הוא, שמחד היא מקשרת אותו למקום שממנו הוא בא, "עד שובך אל האדמה כי ממנה לוקחת", ומאידך היא מקשרת אותו למקום התפשטותו, וזהו "תלדי בנים ואל אישך", זה מקום ההתפשטות של הבנים. ואם כן, המלכות מצרפת כאן את מקור הוויית האדם שממנו הוא בא, והמקום שאליו הוא מתפשט, זו מהותה של מלכות. ואם כן עלה בידינו שמהותה של המלכות שהיא מצרפת את שני העולמות, עולם העליון עם עולם תחתון, בבחינת אב שמצטרף עם בן, וכמו שנתחדד. גם נתבאר שיש ציור מלכות דקדושה

מלכות - אב - דקדושה אברהם - דמומאה אבימלך

המלכות, וביחס הזה מתנגד אבימלך לאברהם אבינו:

הוא מתנגד לדין מלכות שנמצאת באברהם. אבל לאיזה בחינת מלכות שנמצאת בבחינת אבימלך? הוא מתנגד ל'אב', ודייקא הליצני הדור היו אומרים 'מאבימלך נתעברה שרה', כלומר: הוא מתנגד ל'אב', מאבימלך דקליפה, ולא מאברהם שהוא בבחינת מלך.

וביתר חידוד. הנסיון העשירי שנתנסה אברהם אבינו, לפי רוב רבותינו הוא: "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת והעלהו לעולה". עד כמה שבאמת יש ליצני הדור שאומרים שמאבימלך נתעברה שרה, אז כל נסיון עקידת יצחק 'אזלא לה', [שהרי] הוא לקח אדם שאינו שלו על מנת לשוחטו. אנחנו מבארים פנים נוספות בליצנות של 'מאבימלך נתעברה שרה' לעניינו של יום ראש השנה.

אבימלך מתנגד לאב שמצרף את המלך. היכן הצטרפה ההתנגדות הזו בעומקה ובחדותה? כל עניינו של היום הוא להמליך את בורא העולם,

היכן אנו מוצאים שיש גילוי של מלכות דקלוקל שמתנגדת לאב? כמו שהוזכר, אחד מהאופנים של המלכות - מהצד השני - זה אבימלך; לא רק שהוא אחד מהמלכים שהיו, אלא הוא בשמו מוזכר מציאות של מלך. ויתר על כן שהוזכר בשמו מציאות של מלך, הוזכר בו 'אבי-מלך', כלומר, המלכות שבו למה היא מתנגדת? היא מתנגדת ל'אבי', ל'אב'. זוהי תפיסת אבימלך, כפי שברור ופשוט.

וזהו מה שאמרו ליצני הדור 'מאבימלך נתעברה שרה. כלומר: הכח של אבימלך שמתנגד - הוא מתנגד לצירוף של המלכות עם האב. מי הוא האב המלך דקדושה שישנו? הוא גם נקרא 'אב' והוא גם נקרא 'מלך', זהו אברהם אבינו. אברהם אבינו נקרא אב: "אב המון גויים נתתיך"; אבל מלבד שהוא היה אב - הוא גם היה מלך, וכמו שאומרים חז"ל מלך נתתיך לגויים, שהמלכים נתנו לו את כתריותהם וכו', וא"כ מפורש בדברי חז"ל להדיא שאברהם אבינו היה לו כתר של מלכות. הרי לן שאברהם אבינו מצרף את האב ומצרף את

להדיא בדברי רבותינו. לפיכך אם כן, הגילוי שמתגלה בימים הללו הוא: לברר שאברהם אבינו נצטרפה בו המדרגה שנקראת 'אב' ביחד עם המדרגה שנקראת 'מלך', ומכח כך חלה מדרגתו העליונה של אברהם אבינו. עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו, קח נא וגו', זהו שלמות מדרגת הצירוף של אב ומלך לעניינו דידן השתא. עד כמה שלא מצרפים אב ומלך, זה מקום הקלקול של אבימלך; הוא מפריד את האב ואת המלך אחד מהשני.

ויתר על כן ובלשון קצרה מאוד: מלכה ושרה, אחות שרה היתה נקראת מלכה, יש מלכה שילדה את בתואל ובתואל ילד את רבקה, ויש את בנותיו של צלפחד שאחת מהם גם כן היתה נקראת מלכה. מלכה זה לשון מלכות: מלך, מלכה. ושרה זה מלשון שררה. מדרגת מלכה מגלה את המלכות, אבל איזו מלכות התגלתה? משם יצא בתואל ולבסוף יצא רבקה, זוהי התנגדות של מלכות שהיתה לקומת כנסת ישראל. לעומת כך, שרה שנקראת שרה מלשון שררה; מתחילה היא נקראת "שרי לאומתה", ולאחר מכן שרה לכולם.

'מלכויות זכרונות ושופרות', זכרונות: "יעלה זכרונכם לפני לטובה". אבל מה הרי אנחנו אומרים בזכרונות? "תזכר היום העקידה שעקד אברהם את יצחק בנו על גבי המזבח וכבש רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם" וכו', מה שנאמר במטבע הברכה. הכח של הזכרונות שמתגלה, הוא מנסיונו של אברהם אבינו שנאמר בו "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת והעלהו לעולה", אבל עד כמה שח"ו ליצני הדור אומרים שמאבימלך נתעברה שרה - אם כן כל יסוד העקידה בטל. ועל זה חל העומק של ההתנגדות של ליצני הדור שאומרים 'מאבימלך נתעברה שרה'.

ואם כן, כשאברהם אבינו נאמר בו הנסיון העשירי, ברור שנסיון זה הוא ביחס לעשרת הימים הללו. ההמלכה להדיא נעשית בראש השנה, אבל בכל הימים הללו אומרים בנוסח התפלה "המלך הקדוש", "המלך המשפט", כל הימים הללו הם ימים - בכללות - של ההמלכה, זהו הכוח של העשרה נסיונות. בהקבלה: עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, עשרת הדברות, עשרה נסיונות שנתנסה אברהם אבינו ועשרת הימים הללו - מקבילים

השררה מאומות העולם.

יתר על כן: מי שיצא מאברהם אבינו זה ישמעאל ויצחק, ומי שיצא מיצחק זה יעקב ועשו. יעקב ועשו בשניהם נאמרה לשון של מלכות: בעשו להדיא נאמר "מלך מלך לאדום", ובישראל מכוחו יצא מדרגת המלכות: "מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך", מלכות דיוסף, מלכות דבנימין ויהודה, כל חלקי המלכות שנמצאים בקומת כנסת ישראל. אבל בישמעאל הרי להדיא לא נאמרה בו לשון של מלך. נאמרה בו אמנם לשון של 'נשיאים', אבל לא נאמרה בו לשון של מלכות, כלומר: ההקבלה הזו, ביצחק וישמעאל לא נאמרה לשון של מלכות; היא נאמרה באברהם ונאמרה ביעקב [בערך יעקב ועשו], אבל כשם שלא נאמרה ביצחק הלשון של מלכות - היא גם לא נאמרה במי שעומד מולו, בתולדתו מאברהם אבינו.

ולפי מה שנתבאר עד כה, מהו עומק הדבר? כי הכח של המלכות שמתגלה באברהם אבינו הוא דין ה'אב' שבאברהם, מדין 'אבינו מלכנו' כנגד אבימלך. כשהתנגד אבימלך

הרי שעומק הגדרת הדבר הוא הכח של המלכות; הוא לא נמצא בעומק אצל אומות העולם, [ואילו] הכח של שררה [כן] נמצא ביסודו אצל אומות העולם.

ובלשון ברורה. נאמר "כי לה' המלוכה ומושל בגויים", כלומר: אצל עם ישראל יש כח של מלכות, ואצל הגויים יש רק כח של ממשלה. ממשלה היא פנים מסוימות של שררה. ומצד כך, מה שמלכה נקראת 'מלכה' זה מה שהיא לוקחת את המלכות מישראל, אבל אליבא דאמת אין בה צד של מלכות, ולפיכך מי שיוצא ממנה לבסוף זהו בתואל ורבקה אשת יצחק. יצחק כמו שהזכרנו בהתחלה, לא נאמר בו להדיא ברכה של מלכות, כי מה שהמלכות נמצאת אצל מלכה - אין לה שייכות לעצם מציאות של מלכות. הכח של מלכה זה מה שלקחו את המלכות מישראל ואינה שייכת לצד הזה דקלקול כלל, ולכן יוצאת משם רבקה כמו שנתחדד, שמתברר שאין צד של מלכות באותו מקום שהיא באה, והיא מצטרפת ליצחק שהוא עצמו אין בו את השורש דמלכות, מה שאין כן שרה שבאה להוציא את כח

כאן נקודת ההתנגדות, כלומר: תוקף ההתנגדות הוא להתנגד לכח של אותה מלכות ששייכת לאב.

ו'ליצני הדור היו אומרים מאבימלך נתעברה שרה', כלומר, ביחס לעניינו דידן - זה לא מצד התולדה יצחק, אלא היסוד הוא שזה לא מאברהם.

מלכות - בן - עשו ואדום

מה שאין כן בעשו, כלשון הגמרא הידועה בקידושין, שעשו נקרא 'ישראל מומר', כלומר: הוא המיר את עצמו, הוא יצא מן הבית, הוא נשלך מקומת כנסת ישראל בגדר ישראל מומר. ישמעאל מעיקרא לא היה לגמרי בתוך הבית, כי הרי הוא נולד מהגר, מה שאין כן עשו שהוא נולד מרבקה וכו', והוא יצא מה'בית' בבחינת ישראל מומר.

בלשון ברורה: המלחמה בין עשו ויעקב זו מלחמה מיהו הבכור, כלומר, המלחמה בעומק מי התחילה בו תפיסת בן. ישנה סוגיא מי הוא הבכור כפשוטו מדין בכורה, אבל לענייננו דידן, מה המלחמה בין עשו ויעקב? המלחמה היא: על מי חלה מציאות של שם 'בן' תחלה, האם חלה על המציאות של אדום-עשו, או שהיא חלה על ישראל ששם בוודאי נאמרה לשון של "בנים אתם לה' אלוקיכם".

אם כן, כשנאמרה התנגדות של אבימלך כמו שחידדנו השתא, זהו כח שמתנגד האב והמלכות שמצטרפים אהדדי, זה צד אחד של המטבע, אבל כמו שהזכרנו בהתחלה, הכוח של המלכות מצרף שני חלקים: הוא מצרף חלק עליון וחלק תחתון. ולעניינו דידן, הוא מצרף אב ומצרף בן. ונבאר היכן שורש ההתנגדות מכח מדרגת בן. ישנה התנגדות קודמת של מלכי אדום קודם "מלך מלך לישראל", כלומר, בישמעאל ויצחק לא היתה סוגיא של מלחמה בעצם הגדרת הבנים לכשעצמם; ישמעאל בוודאי היה בן ראשון של אברהם אבינו והוא גם נשאר בנו של אברהם אבינו, והסוגיא רק היתה האם הוא יגדל וירש או לא, זו היה השאלה, "גרש את בן האמה הזאת כי לא יירש עם בני עם יצחק", אבל ישמעאל נקרא בן של אברהם, ויתר על כן הוא עשה תשובה וכו'.

בן. הדברים מפורשים להדיא בדברי רבותינו שכל מלכי אדום היו בבחינת 'בן', ההתנגדות של מלכי אדום היא לבן שמצטרף; המלכות מצרפת אב ובן, אבימלך מתנגד לאברהם מצד ה'אב' שבדבר, מה שאין כן בעשו שמתנגד למלכות שמתגלה בישראל - היא התגלתה כהתנגדות למדרגת ה'בנים'. זוהי מלחמת יעקב ועשו כמו שחודד.

ולפי מהלך הדברים שהוזכר עד השתא, אברהם ההתנגדות אליו היתה מכוח אבימלך, ההתנגדות לאב-מלך. אבל כנגד יעקב ועשו, כלומר: במה מתנגד עשו ליעקב? הוא מתנגד לכח המלכות שמצטרף לבן. זה כוחו של אדום בהתנגדותו לכנסת ישראל. "אלה המלכים אשר מלכו באדום קודם מלך מלך לבני ישראל", המלכות של אדום היא באה מדין מלך שמצטרף למדרגת

צירוף כח המלכות של אבימלך ועשו

שורש של המילה ניקוד-ניקודים.

כשחטאו בעגל, בני ישראל נופלים למדרגת חטא העגל, עיקר תיקון וכפרת חטא העגל מתי נעשה? ביום הקדוש יום הכיפורים. חטא העגל נתכפר ביוהכ"פ, "כי אתה סלחן לישראל ומחלן לשבטי ישורון בכל דור ודור", והיכן התחילה להתגלות הסליחה וכפרה? ביום שניתנו בו לוחות שניות, זהו מתן תורה שני שהתגלה. הרי שהנפילה היתה במדרגת 'עגל', והתיקון היה במדרגת מתן תורה - יוהכ"פ - שחוזר ומתכפר. הנפילה היא נפילה מדין אבימלך, מה אבימלך מגלה? אבימלך מגלה

מצד כך, הגילוי של שני החלקים הללו - שמצטרף אבימלך ומצטרף אדום - כאן שלמות קומת המלחמה [לענייננו דידן] במלכות של כנסת ישראל. אבימלך בגימטריא: מלך זה 90, אבי זה 13, וביחד זה 103, שזו גימטריא של 'עגל'. אדום בגימטריא ביחד עם 'עגל', עלה בידינו: קנ"ד, 154, ו-קנ"ד זה אותיות: נקד-ניקוד.

נפתח את הסוגיא. כפי שהוזכר, יש כח של התנגדות של אבימלך, אבימלך בגימטריא 'עגל', ויש כח של התנגדות מכח אדום וכמו שנתחדד שהוא מתנגד לבנים. צירפנו את אדום ואבימלך, ועלה בידינו קנ"ד,

התנגדות לאב ולמלך, הוא מתנגד למדרגת האב והמלך.

צירוף מלכות של ישראל ואוה"ע

שאנחנו אומרים. ולעומת זאת, החג היחיד ששייך בין לאומות העולם ובין לישראל הוא ר"ה (בכחינת "בכסה ליום חגנו", זה מקום שהלבנה מתכסה בו, בחינת 'ישראל נעשה להם כיסוי'), ושם מצטרפים ישראל ואומות העולם. "כל בני עולם עוברים לפניו כבני מרון". ראש השנה למלכים - למלכי ישראל הוא באחד בניסן, ומתי הוא ראש השנה לאומות העולם? באחד בתשרי. ראש השנה הוא בזמן של מלכויות של אומות העולם, ולא בזמן של מלכויות של ישראל. זו נקודה יסודית מאוד. הזכרנו את זה כעת בקצרה; ראש השנה הוא יסוד של מועד שלא שייך ביסודו לישראל דווקא, אלא הוא שייך גם לאומות העולם, בוודאי שצד המועד הפנימי שלו הוא מקושר לישראל ולא לאומות העולם, אבל יסוד המועד הוא לא קשור רק לישראל, [אלא] הוא בין לישראל ובין לאומות העולם.

כלומר, בלשון ברורה ופשוטה: הכח של ראש השנה הוא הזמן שמצרף את ישראל ואת אומות

לשון הגמרא: "עגל ונעשה שור", שור זוהי מדתו של יוסף. נקודה יסודית מאוד. הזכרנו לעיל שורה שלמה של מלכויות שנאמרו בחמשה חומשי תורה; יש מלכים שהם מלכים של ישראל, ויש מלכים שהם מלכים של אומות העולם, והדוגמא שהזכרנו: נמרוד, ארבעת מלכים את החמשה, אומה"ע, מלכי צדק מלך שלם. אברהם אבינו הוא מלכות דישראל, הוא לא הוזכר להדיא בתורה ועיקרו הוא מלכות דישראל. והמלכות שיוצאת מיהודה: "לא יסור שבט מיהודה ומחקק מבין רגליו", הוא מלכות דישראל. וכן על זה הדרך.

היכן מתגלה בתורה המקום של צירוף מלכויות של ישראל ואומות העולם? במועדים כתיב: "אלה הם מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדם", ובהם אנחנו אומרים "אתה בחרתנו מכל העמים הבדלת אותנו". יום הכיפורים הוא גם מבדיל את ישראל מאומות העולם, "כי אתה סלחן לישראל" זה המטבע הברכה

מה שאין כן יוסף - הוא רק בבחינת 'משנה למלך', הוא לא עיקר מדרגת המלכות.

הגילוי שמתגלה אצל יוסף שמצרף את שני החלקים הללו [שמצרף אומות העולם עם ישראל במלכותם], זוהי המדרגה שנקרא שור [שור ושרה זה היינו הך, זה הבדל של אחד בגימט']. הכח שמצרף את אומות העולם וישראל במלכותם זה המדרגה שנקראת שור; שרה-שררה-שור ששורשם אחד, כמו שנתחדד, זה כח ששייך גם לאומות העולם. "המלך תמלך עלינו המשל תמשול בנו", על אף שנאמר מלכויות גם אצל אומות העולם, אבל יסודם הם ממשלה והם אינם מלכות גמורה. מצד כך גילוי הדבר הוא, שמדרגת יוסף שהוא נעשה משנה למלך - זה מדין שררה, זה לא מדין מלכות גמורה.

היסוד ברור ופשוט. הרי מכח מה נעשה יוסף המשנה למלך? שורשו מכח כך שפרעה לקח את שרה, והוא היה מלך - ואז היא הופכת להיות שניה למלכות, מלכה. עד כמה שפרעה מלך והוא לוקח את שרה לו לאשה, אז היא שניה למלכות. זה

העולם. בוודאי שעל מי נאמר הגדרת "תמליכוני עליכם"? זה נאמר בישראל ולא נאמר באומות העולם, אבל בראש השנה "מלך יושב על כסא דין" נאמר גם אצל אומות העולם, בישראל ע"י התקיעות נעתק הקב"ה מכסא דין לכסא רחמים. אבל יסוד המלכות שמתגלה בראש השנה היא שייכת בין בישראל ובין באומות העולם, כפי שברור ופשוט.

לפיכך לענייננו דידן, היכן מתגלה במלכים מלך שהמלכות שלו מצרפת את אומות העולם ואת ישראל? "המלך תמלך עלינו המשול תמשול בנו". ולאחר מכן בפועל יוסף הוא משנה למלך פרעה (יש את מרדכי וכו', אבל זהו השורש שנאמר בדברי התורה), נעשה כאן צירוף של מלכות שעיקרה של מלכות הוא פרעה, וישראל-יוסף הוא משנה למלך. זה היה בראש השנה, כמו שאומרת הגמרא, בר"ה יצא יוסף מבית האסורים, בר"ה עיקרו זמן של מלכות של אומות העולם, וישראל מצטרפים לאותו זמן של מלכות, ומגלים את שורשו במלכות של הקב"ה, "תמליכוני עליכם". זוהי ההבחנה שעיקר המלכות הוא פרעה, כלומר: המלכות דאומות העולם -

אותו שורש של התנגדות לאברהם ע"י אבימלך שהתגלה לשרה כנגד אברהם - אותו דבר, במידת מה מסוימת, יש גם צירוף של פרעה שמתנגד לאותה נקודה.

נתבונן ונבין שכח צירוף המלכות של אוה"ע, אבימלך ועשו, המתנגדת למלכות של ישראל, נעשה ע"י הממוצע, שהוא מלכות המשותפת לישראל ואוה"ע, והוא בחינת מלכות יוסף, הנקרא שור, וכדלהלן.

השורש הדק שלאחר מכן יוסף נעשה משנה למלך של פרעה. השורש הוא ברור, זה נעשה משרה שנלקחה לפרעה. אם כן, הכח הזה של המלכות הוא כח של מלכות שמצרף את שני החלקים האלו גם יחד, מאותו שורש שלקח אבימלך את שרה [ובכללות, מאותו שורש גם לקח פרעה את שרה, בלי להיכנס לכך, וודאי שהם שתי סוגיות, אבל בכללות אם אנחנו מוצאים שפרעה לקח את שרה, ואבימלך לקח את שרה - אז ודאי שיש לזה פנים אחד]. לענייננו דידן:

אב ובן - מלעילא לתתא ומתתא לעילא

רבותינו, שזה קאי על שור הראשון בבחינת חטא העגל. אז למה להדיא בחטא העגל נאמר שהוא בבחינת עגל, והוא לא בבחינת שור?

כשנאמר שאבימלך התנגד לאברהם אבינו, אז הוא מתנגד ל"קח נא את בנך" וגו', כלומר: הוא לא מתנגד מדין הבן לכשעצמו, אלא הוא מתנגד מכח כך לאברהם אבינו, למציאות של 'אב' שמתגלה.

זו נקודה נפלאה מאוד: תמיד אב מוליד את בנו, זו צורת הגילוי של עליון ותחתון; העליון מוליד

הכח הזה הוא כח שמתנגד לצד העליון, הוא מתנגד לצד ה'אב-מלך' כמו שנתחדד, בחינת אבימלך שמתנגד. הזכרנו שאבימלך עולה בגימטריא 'עגל', עגל ונעשה שור. מה שהתגלה במתן תורה שהם נופלים לאחר מכן בחטא העגל, מאיפה השורש שהם נופלים בחטא העגל, למה הם נפלו ב'עגל' ולא בשור? וודאי שפנים הרבה יש לדבר, כידוע לשון חז"ל מה שנאמר אצל היונים "כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל", ועל זה אומרים

מוליד את בנו; זו תפיסה של מלעילא לתתא, וזוהי מדרגת אב שמוליד את בנו. מצד הבחנה זו, תפיסת מהלך הדברים הוא מלעילא לתתא: אבימלך שמתנגד לאברהם אבינו, לאב-מלך, הוא מתנגד לתפיסה שמהאב נעשה בן מלעילא לתתא, אלא המהלך מגיע מתתא לעילא. זה עומק הקלקול של עגל, אבימלך בחינת עגל.

נמשיך את מה שהוזכר לעיל. כאשר צירפנו את אבימלך ואת אדום, עלה בידינו קנ"ד, שהוא השורש של המילה 'ניקוד'. והיסודות ברורים מאוד בדברי רבותינו: ישנה הבחנה שנקראת 'עקודים נקודים וברודים'. עקודים מתגלה להדיא בעקידת יצחק. כנגד ההבחנה של העקידה יש מדרגה שנקראת נקודים, מה שמבואר להדיא בדברי רבותינו עקידה כלומר: כללות כל הכוחות כולם, כלומר ישנה הבחנה שכל החלקים מצטרפים יחד אהדדי, מכח כלי אחד שמצרפם, על ידי כן מצטרפים כל החלקים בעצמותם.

עניינו של עקודים הוא לעקוד את הדבר ולצרף אותו. ולעומת זאת נקודים - הדברים מחולקים, כמו

את התחתון, כלומר זה הסתכלות מעילא לתתא. עגל ונעשה שור, הגדרת הדבר מתתא לעילא, זה עומק ההבחנה שמתנגד אבימלך. כשנאמר אצל אבימלך שהוא מתנגד לאברהם אבינו, "מאבימלך נתעברה שרה", כלומר: אם כן אין כאן "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת", מה עומק הגדרת ההתנגדות של המלכות שמתגלה באבימלך? הוא מתנגד לתפיסה של המלך שמצרף עליון ותחתון. ובאיזה אופן הוא מגלה את אותו דבר? הוא מגלה את המדרגה 'עגל ונעשה שור' שזה מגיע מתתא לעילא, ולא מלעילא לתתא. והוא מתנגד לאב ע"י שמתנגד לבן שעשה את האב לאב.

ואם כן, מצד כך אבימלך גימטריא 'עגל'. מה הוא חטא העגל, הרי זה ההבדל היסודי בין לוחות ראשונות ללוחות שניות: לוחות ראשונות באיזה אופן הם היו? "המכתב מכתב אלקים המה", אבל גם הלוחות מן השמים, כלומר: מלעילא לתתא. לוחות שניות לעומת כך באו מתתא לעילא. זהו עומק ההגדרה של חטא העגל, מדרגת מלעילא לתתא זה צד הצירוף אברהם-הוא-אב, אב

אברהם הוליד את יצחק, הפכו הוא "מאבימלך נתעברה שרה", כלומר: מהצד התחתון לעליון, לא מהצד העליון לתחתון, כמו שחודד לעיל. ולפיכך למה מתנגד אבימלך לעקידת יצחק? עד כמה שנאמר כביכול ש"מאבימלך נתעברה שרה", אז לא מתקיים "קח נא את בנך", וביתר חדות העקידה שנאמר בה "קח נא אב בנך את יחידך והעלהו לעולה", ה"בנך יחידך" זה כנגד אבימלך, ו"ההעלהו לעולה עצמו" עליה מתתא לעילא הוא-הוא כנגד קליפתו של אבימלך. זוהי המדרגה שבזה הוא מכניע אברהם את מציאות ההתנגדות של אבימלך, כמו שחודד השתא.

'ניקודים'. הדוגמא הברורה: קמץ ופתח אלו הם קוים, אבל מכאן ואילך - צירי וסגול וכן על זה הדרך - אלו הם נקודות חלוקות זה מזה. מה נאמר במצות העקידה? הקב"ה צוה את אברהם אבינו: "קח נא את בנך את יחידך והעלהו לעולה", התיקון מתתא לעילא זה בדיוק כנגד כח ההתנגדות של אבימלך.

הרי נתבאר שההתנגדות של אבימלך לאברהם באיזה אופן היא באה? מדרגתו של אברהם אבינו בבחינת אב ומלך, מלעילא לתתא, ולהיפך בבחינת אבימלך, עגל, עגל ונעשה שור, כלומר: במקום מלעילא לתתא [כ]מדרגתו של אברהם,

העלאה מנקודים לעקודים

את אבימלך לכשעצמו, זה נאמר לאברהם אבינו "קח נא את בנך" מדין התנגדות של אבימלך לאברהם, 'מאבימלך נתעברה שרה'. אבל פנים נוספות של ההתנגדות שמתגלה בצירופו של אבימלך ואדום גם יחד: אבימלך ואדום יחד - כמו שחודד - הוא קנ"ד, [שזו] הבחנת נקודים. מצד כך, העקידה שעוקד אברהם אבינו את יצחק בנו על גבי המזבח,

אבל יתר על כן: כאשר מצטרף אבימלך לאדום, אז ראשית כהגדרה כללית [ולאחר מכן כהבנה]: כאשר מצטרף אבימלך ואדום - לא מתגלה עקודים, אלא מתגלה נקודים. על זה בעומק בא הציווי של "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת והעלהו לעולה".

יש כאן שני פנים בעקידה: פנים אחד בעקידה, שהוא בא להכניע

עד כמה שנעקד יצחק על גבי המזבח ואין את יעקב, "והפריתי אותך במאד מאד ונתתיך לגויים ומלכים ממך יצאו", בפשטות מה שהוזכר בעבר זה ביחס ל"והפריתי אותך ונתתיך לגויים", כלומר: חסרה כאן ההבטחה של בשורת הזרע, ובכללות הבטחת הזרע לא מתקיימת. אבל לענייננו דידן השתא: מה היה עומק נסיון העקידה? על הנקודה של "ומלכים ממך יצאו".

וביתר חידוד, לעיל חודד פנים אחד של העקידה, נסיון מול קליפת אבימלך. פנים שניות של נסיון העקידה הוא מול צירוף אבימלך ואדום, מצד המלחמה של אבימלך מול אברהם, העקידה, הנסיון של עקידת אברהם אבינו את יצחק הוא כנגד "מאבימלך נתעברה שרה", מצד כך הנסיון הוא בעקידת "יצחק"; אבל מדין ומלכים ממך יצאו, יצחק אין עליו שם מלך כמו שחודד. שם מלך מתגלה כשורש ביעקב אבינו שממש מובטח לו שיצאו מלכים מזרעו, כלומר: ההתנגדות היא בצירוף של אבימלך ואדום, ועקידת יצחק באה לעקוד את אותה התנגדות של מלכות שמתנגדת לקומת כנסת ישראל.

הוא עוקד לצורך הכנעת צירוף אבימלך ואדום.

הזכרנו בעבר שיש פנים נוספות בעקידה. בעקידה כתיב: "קח נא את בנך אשר אהבת והעלהו לעולה". ואומרים חז"ל שנתעצב אברהם אבינו לאחר העקידה, שאמר אילו נשחט יצחק בני הרי שלא היה לו זרע, ועל ידי כן הוא גמר בדעתו להשיאו, ולכך כתוב "כל אלה ילדה מלכה", לידתה של רבקה כמו שנתחדד, כלומר אותו שורש של מלכות כמו שהוזכר.

ולפיכך, נסיון העקידה בעיקרו לא היה רק על יצחק, אלא על יעקב וכל זרעו, שהרי אילו היה נעקד יצחק לא היה לו זרע, ואברהם אבינו הובטחה לו שמזרעו תצא מלכות, וכדלעיל (אנחנו לא מדברים עכשיו על עצם כללות הזרע עצמו שהובטח לאברהם אבינו, זה דובר אז, אבל מה שנוגע השתא לענייננו דידן הוא ביחס להבטחה שהובטח לאברהם, שהקב"ה מבטיח לאברהם אבינו שמזרעו תצא מלכות), אזי עד כמה שיצחק היה נעקד על גבי המזבח - לא היה נולד יעקב וממילא לא היה יוצאת מלכות מאברהם אבינו. כל ההבטחה שהובטחה לאברהם אבינו שתצא ממנו מלכות,

כשנאמר "קח נא את בנך אשר אהבת", עקודים כלומר: הוא עוקד את אותם חלקי הניקודים. את מה הוא עוקד? הוא עוקד את ההתנגדות של אבימלך ואדום גם יחד, ועל ידי כן הוא מעלה את שני החלקים של המלכות שנפלו הן באבימלך והן באדום; הוא מעלה את הקנ"ד של צירוף אדום ואבימלך, זה עולה למקום העקידה. כאן מקום ההעלאה של מקום המלכות, המלכות הזו שמתגלה זה הנסיון העשירי.

מצד כך, מיהו עיקר העקידה? לא יצחק, אלא יעקב שהובטח לו "ומלכים מחלצין יצאו"! בעקידה הזו שעוקד אברהם אבינו את יצחק בנו על גבי המזבח, עיקר העקידה כנגד ההתנגדות של אבימלך ואדום, עניינה יעקב. כל המלכים שמלכו באדום ומתו, כמו שאומרים רבותינו, הם מתו ונשברו, זה היה עולם של נקודים, כלומר: המלכים שנשברו לא נשברו לכשעצמם, מתו לעצמם, אלא היכן היתה שורש מיתת מלכי אדום? בצירוף אבימלך ואדום - גימטריא קנ"ד - זה שורש מיתתם של המלכים.

ראש השנה - המלכה מדין אב, יום הכיפורים - המלכה מדין בן

אבל עיקרו יום הקדוש - הוא יום הכיפורים. אבל בוודאי לענייננו דידן השתא, על אף שכללות העשרה ימים היא מלכות ועיקר המלכות הוא בראש השנה, מ"מ ודאי שיש פנים חדשות של מלכות שמתגלים ביום הכיפורים.

יום הכיפורים הוא לא היום העשירי בלבד של עשי"ת, לא רק ביחס למחילה וסליחה [שזה פשוט], אלא גם ביחס למלכות; יום קדוש זה מגלה מהלך חדש במלכות.

עשרה ימים מראש השנה עד יום הכיפורים, ישנה מלכות שמתגלה בראש השנה, זה עיקר הזמן שאנחנו ממליכים את הקב"ה עלינו למלך. אנחנו ממליכים אותו - באופן דק יותר כמו שחודד - "אבינו מלכנו". אבל בכללות יותר, כל העשרה ימים הם ימי המלכה של הקב"ה. זה חייב להיות יסוד ברור ופשוט: על אף שבפשטות יש עשרה ימים ועיקר המלכות הוא ראש השנה, ויש מחילה בכל עשרת ימי תשובה בכללות,

ממליכים את הקב"ה עלינו למלך, יום הכיפורים הוא יום ששייך רק לישראל, הוא לא שייך לאומות העולם, כלומר, בו מתגלה ייחודם של ישראל בהיבדלותם משאר כל אומות העולם? שההמלכה שאנו ממליכים עלינו למלך הקב"ה זה לא רק מדין שמתנגד אבימלך, אבי-מלך, אלא זה מכח ההבדלה של ישראל.

בלשון ברורה ופשוטה, כאשר מתגלה בראש השנה ההמלכה שאנחנו ממליכים עלינו את הקב"ה למלך, הקב"ה דן את כולם, ובתוך זה יש מקום שאנחנו ממליכים אותו למלך. אבל יסוד היום הוא לא יסוד של יום ששייך לישראל. יום הקדוש יום הכיפורים שהוא יסוד היום ששייך לישראל, הקב"ה מוחל לישראל והם מאומות העולם. ובעומק: איפה ההבדלה הגמורה של ישראל ואומות העולם? מי יש לו צד שהוא דומה לישראל, ושממנו ישראל צריכים להיבדל? אדום-עשו. 'אדם-אדום', אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם, אלא איך הם קרויים? האדם או אדום.

מכל מקום, כשמתגלה ביום הכיפורים הקדוש שהקב"ה מוחל וסולח לישראל, זה כנגד איש שעיר,

בלשון הכי ברורה ופשוטה: אם ממליכים את הקב"ה לפני מחילת עוונות וממליכים את הקב"ה אחרי מחילת העוונות, [אזי] ברור ופשוט שזו איננה אותו הגדרה של מלכות, זה בהגדרה החיצונית ביותר. אבל בעומק יותר - לפי מהלך הדברים שנתבאר עד השתא - מה ההגדרה של המלכות שמתגלה בראש השנה? בראש השנה אנחנו ממליכים את הקב"ה עלינו למלך, במדרגת אבינו מלכנו, כלומר: אצל אומות העולם אין מדרגה של אבינו מלכנו [קליפת אבימלך כמו שחודד], אבל בבני ישראל שמתגלה [בהם] אבינו מלכנו, מאיזה דין אנו ממליכים אותו בראש השנה? מדין אבינו מלכנו, וכמו שאנחנו מזכירים את היחס של בנים ביחס למשפט, "היום הרת עולם היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים, אם כבנים אם כעבדים".

היחס של הממלכה הוא ביחס שאנחנו ממליכים את הקב"ה עלינו למלך, ביחס שהוא "אבינו". כמוכן שאם הוא אבינו אז אנחנו בנים, אבל באיזה יחס מוגדר בראש השנה מדרגת הדבר? ההגדרה: מדרגת האב. יום הכיפורים שאנחנו

מלכותו, אזי נצרך להמליכו.

אבל לעניינינו דידן: מה הפנים של ההתנגדות לאותה מלכות? אבימלך הוא הפנים של ההתנגדות למלכות דראש השנה, ולפיכך אנחנו ממליכים עלינו את הקב"ה למלך. כנגד כך עומד אברהם, "בהבראם-באברהם", "היום הרת עולם". אבל כנגד יום הקדוש יום הכיפורים שהוא סוף ההמלכה למלך, כנגד מה הוא עומד? כנגד צירוף אבימלך ואדום נקודים. מגיע יום העשירי ואנחנו ממליכים אותו למלך, מאיזה דין? מדין "קח נא את בנך אשר אהבת והעלהו לעולה" [מדרגת המחילה והסליחה זה עוד דין], ההמלכה שמתגלה ביום הכיפורים - זוהי המלכה כנגד הכח של 'אדם-אדום', כנגד הצירוף בעומק של אבימלך ואדום גם יחד. זה מקום הגילוי של ההמלכה שמתגלה ביום הכיפורים.

שעיר לעזאזל וכו', זה כנגד אדום. זה דברים פשוטים וברורים. הרי כנגד כך אנחנו שולחים שעיר אחד לעזאזל לחלקו של אדום, כמו שאומרים הראשונים [מבואר ברמב"ן ובדברי רבותינו כידוע]. לפיכך יום הקדוש יום הכיפורים, מאיזה דין של המלכה הוא? הוא מדין המלכה של בן.

במהלך הדברים שהוזכר עד השתא, עכשיו ההקבלה היא מאוד ברורה: ראש השנה הוא זמן שאנו ממליכים את הקב"ה עלינו למלך. מאיזה דין, מדין האב, אבימלך, אבי-מלך דקדושה, זמן של מלכות זמן של ראשית, שם היא ההמלכה כנגד אבימלך דקלקול, כנגד כך אנחנו ממליכים. ובעומק זה ברור: "שתמליכוני עליכם", למה אנחנו צריכים להמליך אותו למלך? כי יש מישהו שמתנגד למלך, יש פנים רבות להתנגדות לאותה מלכות, כדין בן מלך שמת אביו, ויש עוררים על

מלך - מחל - שורשם אחד

פנים של העקידה כנגד יצחק - זה שייך ליום העשירי שהוא ראש השנה. פנים של העקידה ששייכים ליעקב - כמו שחודד - זה שייך ליום הקדוש יום הכיפורים. אבל מונח כאן

כנגד מדרגת נסיון העשירי יש המלכה ביום העשירי; בוודאי שיש פנים שראש השנה הוא יום העשירי ויש פנים שיום הקדוש הוא יום העשירי, זה שתי הקצוות. כלומר,

שחידדנו שהגדרת המחילה שמתגלה ביום הקדוש יום הכיפורים יסודה הוא בהמלכה, אז למה זה מתגלה רק ביום האחרון? ודאי שישנה ההבחנה שזה יום הארבעים וכו', אבל לענייננו דידן: המחילה שמתגלה היא מחילה שמתגלה ביום הכיפורים מדין הגילוי של המלכות החדשה שמתגלה ביום הכיפורים.

מה שנאמר שהמלכות היא שורש למחילה, המלכות שמתגלה ביום הכיפורים היא לא שורש למחילה. הקב"ה התגלה לאבימלך, ואבימלך אומר להקב"ה: הגוי גם צדיק תהרוג וכו', כלומר, כמעט מקרא מלא שכביכול הקב"ה בא לדון את אבימלך, והשורש שהוא בא לדון את אבימלך זהו מדין ראש השנה. המחילה הזו שמתגלה ביום הכפורים היא מעבר לגדרי אבימלך. יש מדרגה של מלכות שמתגלה בראש השנה, ראש השנה הוא זמן בין לאומות העולם ובין לישראל, לפיכך גם המלכות שמתגלה שם היא עדיין לא מבדילה את הדבר לגמרי מאומות העולם ומישראל. אצל אומות העולם אין מחילה גמורה שהקב"ה מוחל להם.

א"כ בעומק שתי הבחנות בהמלכה שאנחנו ממליכים את הקב"ה למלך: תחילתו של מהלך ראש השנה, המלכה אבימלך - אברהם. סופה של ההמלכה למלך - זה מלך שמתגלה מכח "בנים אתם לה" אלוקיכם" בשלמות ביום הקדוש יום הכיפורים, כנגד אדום ואבימלך.

דין מחילת עוונות שמתגלה ביום הקדוש יום הכיפורים, הרי ח' וכ' מתחלפים בלשון הקודש, ולפיכך הלשון 'מלך' והמילים 'מחל' - ח' וכ' התחלפו אהדדי, שורשם אחד. יום הכיפורים שמתגלה בו שהוא יום מחילת עוונות, הוא יום האחרון להמלכה. שורש מחילת העוונות שמתגלה ביום הקדוש - שורשו בהמלכה השלמה שאנחנו ממליכים את הקב"ה עלינו למלך.

למה המחילה מכוח המלכות מתגלה רק ביום הכיפורים? למה המחילה לא מתגלה מכח המלכות של ראש השנה? עד כמה שהמחילת עוונות היא דין לעצמו, זה לא שייך לסוגיית ההמלכה, אז מובן שיום הכיפורים הוא דין של מחילה וראש השנה הוא זמן של המלכה, הרי שאינם תלויים הא בהא. אבל עד כמה

ביום הכיפורים אצל ישראל, ראש השנה, אז ישנה קליפה שנקראת אבימלך. האם יש אב לגוי? יש אב לגוי, [שהרי] דבר תורה גוי יורש את אביו, יש לזה גדר של אבהות, יש דינים שלמים לעכו"ם לגבי אביו. הרי לן שבוודאי ישנה מדרגה של אב [כגוי]. המדרגה שמתגלה מכח יעקב ועשו, "אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם", כלומר: ההבדלה שנעשה בין יעקב לבין עשו - הוא בתואר 'שם אדם'. התואר 'שם אדם' הוא שמבדיל בין ישראל לאומות. הגילוי שמתגלה ביום הכיפורים שהוא יום מחילה לישראל, למי מוחלים? מוחלים רק ל'אדם'. ר"ה מדין אב, יוה"כ מדין בן, ובן כראוי הוא צורת אדם, ואם נחסר בשם אדם שבו, נחסר בשם בן.

כח המחילה שמתגלה לישראל היא מחילה ל'אדם'. מה היא המחילה שמתגלה דייקא שהקב"ה מוחל לישראל ולא מוחל בשלמות לאומות העולם? כי "אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם" אלא קרויים 'האדם'. קרויים 'אדם' אבל אינם קרויים 'אדם', המחילה שמתגלה ביום הקדוש יום הכיפורים

מהי הגדרת הדבר בין המחילה שהקב"ה מוחל לאומות לבין המחילה לישראל? ודאי ששייך גם אצל אומות העולם תשובה, אבל לא תשובה שלמה. "החזירנו בתשובה שלמה לפניך". סוגיית נינוה, משם הוכיחו רבותינו שוודאי ששייך תשובה, אבל מאידך אומרים רבותינו שאין תשובה לאומות העולם. היסוד ברור: ישנה תשובה, אבל התשובה הזו איננה תשובה שלמה.

ראש השנה שמתגלה בו זמן של דין - בין לאומות העולם ובין לישראל - אז המחילה שיכולה להתגלות בראש השנה היא איננה מחילה גמורה. הקב"ה 'עומד מכסא דין לכסא רחמים', אפילו שהוא עוקר מכסא דין לכסא רחמים - אבל לא יתכן שזה יהיה מחילה גמורה. עד כמה שזה יום ששייך בין לאומות העולם בין לישראל, [מ"מ] אין מחילה גמורה. יום הקדוש יום הכיפורים שהוא יום מיוחד לישראל ומובדל מאומות העולם, שייך שיהיה בו צד של מחילה גמורה לישראל.

עכשיו להבין יותר ברור לפי כל שבואר עד כה: המדרגה הזו שמתגלה

מדין הבן? חל שורש ההפקעה או מדין האב שבדבר, מדין הבן האב כשלעצמו לא נהיה מומר; מי שהפק את עצמו למומר זה הבן. כמובן שאם הוא הפקיע את עצמו מדין הבן [אז] חוזר ונעשית הפקעה מסוימת גם מדין האב, אבל יסוד ההפקעה היא מדין הבן ולא מדין האב (ודוגמא הפוכה לכך, הוא ישמעאל, שהאב אברהם גרשו מביתו).

לפיכך ראש השנה שיסודו אבימלך - אברהם כמו שחודד, בצד הזה יש שורש לאומות העולם. אבל כשמתגלה יום הקדוש יום הכיפורים שהוא יום סליחה ומחילה לישראל, זה מתגלה מדין האדם. האדם זה צד הבנים, כאן אין מציאות של צירוף. "אם לא בחמה שפוכה אמלוך עליכם", יש מלכות שיכולה להתגלות באומות העולם, אבל איזה מלכות זו? זו מלכות של "חמה שפוכה אמלוך עליכם", אבל מלכות שמולכת על 'אדם' היא לעולם לא תהיה באופן של חמה שפוכה.

ב' פעמים אדם עולה בגימטריא 'מלך', וזה עומק הגדרת המלכות שתחילתה מתגלה בראש השנה,

- זה לא רק מצדו יתברך שמו שהוא כביכול מוחל, אלא זה מצד התולדה, ש"אתם קרויים אדם".

נחזור ונחדד שיהיה ברור: המלכות מצרפת שתי מדרגות, היא מצרפת את המדרגה העליונה עם המדרגה התחתונה. ולענייננו דידן, היא מצרפת מדין המדרגה העליונה של האב, והיא מצרפת מדין המדרגה התחתונה שנקראת בן, ביחס לכך שלאומות העולם יש אב. אבל האם הבן יכול להיות אדם? לא. כאן המלכות לא יכולה להיות שלמה.

צד המלכות של ראש השנה מצרף מהצד של אב. צד של צירוף של אב בוודאי שקיים אצל אומות העולם, אולם רק בני ישראל קרויים בנים ובאומות העולם לא נאמר בהם שהם בנים. בעומק זה מה שחסר במציאות של הבנים, ממילא, אם חסר בבנים - אז חסר במציאות האב.

ראש השנה שהוא זמן של המלכת הקב"ה עלינו למלך, כמו שחודד בארוכה, כנגד אברהם ואבימלך - צד האב עדיין שייך גם אצל אומות העולם. הדוגמא הברורה לכך: עשו שהיה ישראל מומר, מה הוא הפקיע

באה לתקן את כל חלקי האדם שאינו נראה אדם שלם, אלא נקראים האדם - אדום [בלי להיכנס לדקויות, אבל הוא אינו נכלל בקומת האדם], זה מה שהמלכות באה לתקן.

והשלמות שלה הוא ביום הכיפורים. אצל ישראל ולא אצל אומות העולם. המלכות השלמה מתגלה אצל ישראל, "אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם", אלא קרויים 'האדם' או 'אדום', ומהי מהות המלכות, המלכות

לעת"ל יתגלה מלכות שלמה של צירוף אב ובן

על המים כדי שתימשך מלכותם. במים דייקא, מים זה גימטריא של 'מלך' כידוע, ותחלה "נעשה רקיע בתוך המים והבדיל בין מים העליונים למים התחתונים", כאן נעשה שורש של חלוקת המלכות. אולם כאשר יחזור ויצטרף "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" [הוי"ה אדנות גימטריא מלך, כידוע] - יחזרו ויצטרפו שני החלקים גם יחד, ואז המלכות תהיה מלכות שלמה וגמורה.

כשתהיה מלכות שלמה וגמורה של האב-מלך, ושל הבן מלך, אזי שני החלקים יצטרפו, ואז גם ביצחק ייאמר השם מלכות. השתא יש מחלוקת על המלכות של אברהם, ויש מחלוקת על המלכות שמתגלה ביעקב. מצד כך אברהם ויעקב אין להם צירוף שלם, המקום שנעשה החיסרון של המלכות זה באותו

מלכות שלמה: "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה". מה כוונת הדבר "והיתה לה' המלוכה"? [ש]אז המלך יצרף את שני 'האדם'; לא רק את האדם דיעקב, אלא גם את האדם של הצד האחר, שהוא אדם של אדום. זו שלמות של מלוכה שתהיה לעתיד לבוא. היום ישנה מדרגה של מלכות של ראש השנה מדין השורש [של אבימלך-אברהם כמו שהוזכר], ויש מלכות יותר גדולה שמתגלה ביום הקדוש יום הכיפורים, [ש] הקב"ה מולך על עם ישראל, 'אדם ולא אדום', שער לעזאזל וכו'. זוהי הבחנה מסוימת של שלמות בעוה"ז של מלכות, אבל המלכות העליונה יותר שנעשית - היא מלכות שמצרפת את שני חלקי האדם.

אמרו חז"ל, שמושחים את המלכים

כביכול נבראה ממנו יתברך שמו במלכות אין סוף, והיא מצרפת את הנבראים, זוהי ההגדרה בשורש. בענף התחתון היא מצרפת את האב והבנים גם יחד, היא מצרפת את אברהם ואת יצחק ואת יעקב. כאן נעשה חיבור של המלכה שלמה של הקב"ה עלינו למלך. כל זמן שהמלכות לא יכולה לצרף את הכל, היא איננה מלכות שלמה. מקרא מלא מעיד: "ומלכותו בכל משלה", כלומר: המלכות שיש בה אותיות "כל". היא כוללת במלכותה ומחברת את כלל כל העולמות כולם. כל זמן שאנחנו נמצאים כאן בהאי עלמא שהוא עלמא דפירודא, השורש של הפירוד הגמור שמתגלה במלכות הוא ב"מעביר בנו למולך", כיצד היה מעביר בנו למולך, צורת המולך שני גזרים משני הצדדים ומעבירים אותו באמצע; הרי שזו מלכות שמבדלת, זו מלכות שהיא נעשית מכח ההפרדה.

הצורה של מעביר בנו למולך, זהו מקום ההבדלה של "יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים" [מים שווה מלכות, כמו שחודד]. וזה מתגלה בצד הקלוקל הגמור של אותה מלכות? ב"מעביר בנו למולך",

מקום של "יהי רקיע מבדיל"; כאן חל ניצוץ ההבדלה ביצחק אבינו שהוא האמצע, שלא נאמרה בו הבטחה של מלכות.

כשתצורף מדרגתו של אברהם אבינו יחד עם מדרגתו של יעקב [כמו שחודד עד השתא], זה יצורף מכח המלכות שתצרף את שני החלקים גם יחד, האב והבן, שני החלקים יצטרפו מכח המדרגה שנקראת 'מלך'. מכח מדרגת מלך שיחזור ויצטרף מדרגת האב והבן, אז גם האמצע שבו מתגלה יצחק אבינו יחזור ויתגלה בו מציאות של מלכות.

המלכות הזו כרגע אינה מתגלה כמלכות גמורה. גם ההמלכה שאנחנו ממליכים את הקב"ה בכל שנה ושנה, האם המלכות הזו היא מלכות שלמה? בראש השנה היא איננה מלכות שלמה כמו שחידדנו; ביום הכיפורים גם היא איננה שלמה, שהרי שם המלכות היא רק על מלכות של 'אדם', וזה לא מלך על שני חלקי האדם, אלא זו רק חצי המלכה שמתגלה.

"ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", אז יחזרו ויצורפו חלקי כל המלכות כמו שנתבאר. הבריאה

של המלכות שכוללת את מלכות ישראל ואת מלכות אומות העולם. אבל מהצד התחתון, היכן מצטרפת מלכות ישראל "אשימה עלי מלך ככל הגויים אשר יצא לפנינו למלחמה"? זוהי מלכות שמתגלה מהצד התחתון של ההמלכה שמתגלה רק בראש השנה. צד העליון יותר, יום הקדוש יום הכיפורים, שלמות ההמלכה וההבדלה מאבימלך ועשו, וכמו שחודד.

ויתר על כן: המלכות שתתגלה לעתיד לבוא, של מלך המשיח. ואז תחזור ותתגלה מלכותו יתברך בשלמותה. אז "הקב"ה ומלכותו בכל משלה", ויתגלה "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", מלכות גמורה ממש. (ראש השנה 055 מלכויות אב ובן תשע"ד)

מעביר בנו למולך הוא מבדיל; המלכות הזו הופכת להיות מלכות שמבדלת, במקום מציאות שתחזור ותצרף. שבני ישראל אמרו: "אשימה עלי מלך ככל הגויים", איפה מתגלה המהלך שבני ישראל מבקשים לשים עליהם מלך ככל הגויים? מכח כך שבראש השנה יש מלכות שמצרפת את ישראל ואת אומות העולם, אולם בר"ה נעשה זה לעומת זה, אברהם לעומת אבימלך, כמו שנתבאר לעיל. וזוהי מלחמה, אולם ביוה"כ נעשה הבדלה, מלכות רק לישראל.

ולפיכך במלכות שמתגלה ביום הכיפורים, בבחינה זו אין בני ישראל אומרים "אשימה עלי מלך ככל הגויים". אבל בעומק יותר: מצד המלכות השלמה לעת"ל שהוזכרה, שאדם ב' פעמים זה מלך, הם מצטרפים - מצד כך זה מלכות גם על הגויים כולם. וכמובן, הצד העליון

להצטרפות לרשימת
העלון
ולכל ענייני העלון
bilvavi231@gmail.com
052.763.8588

הפצת ספרי קודש
רח. דוד 2, ירושלים
02.623.0294
ספרי אברומוביץ
רח. קוטלר 5, בני ברק
03.579.3829

ספרי אברומוביץ
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
ספרי מאה שערים
רח. מאה שערים 15,
ירושלים 02.502.2567

